

Jamsai

พานพบฟ้าบาท ในห้วงกาล

광해의
연인

3

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

พานพบฟ้าบาท ในห้วงกา

광해의
연인

3

พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล 3

EUODIA เขียน LoUKpLa แปล

Gwanghae's lover #3

By EUODIA

Copyright © 2015 EUODIA

All rights reserved

Thai language copyright © 2019 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2465-2

ภาพประกอบ Byutt

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

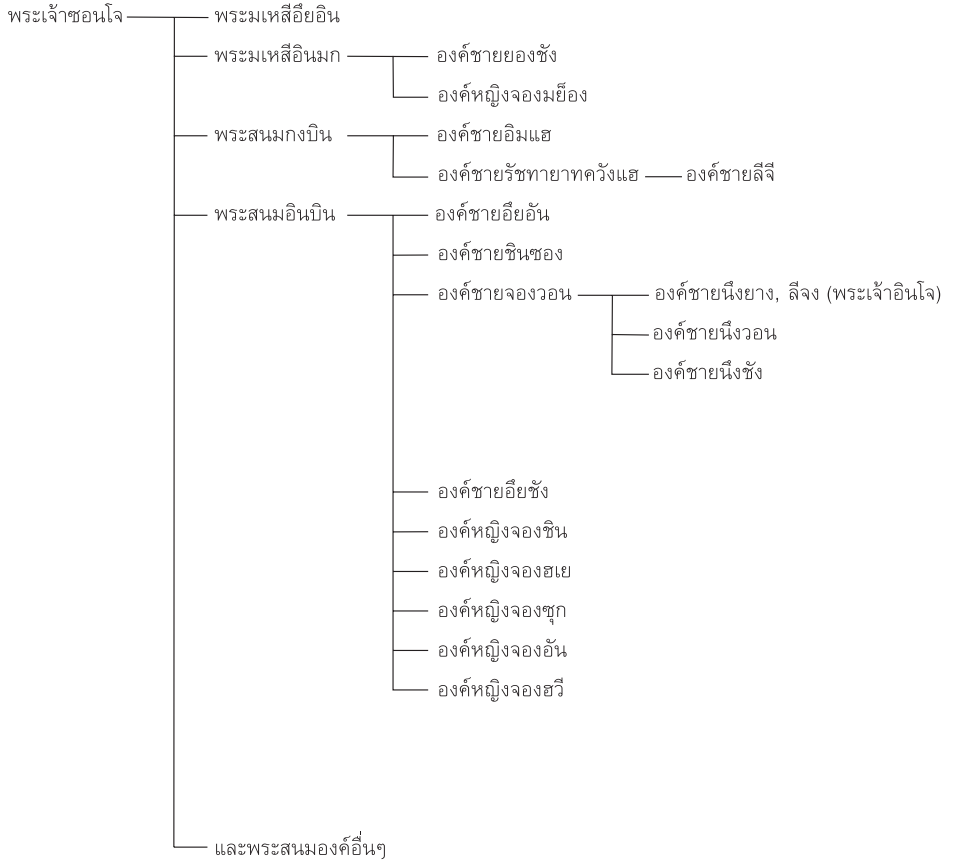
คำนำ

และแล้ว 'พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล' ก็ดำเนินมาถึงเล่ม 3 ซึ่งเป็นเล่มจบของเรื่องราวความรักที่อยู่เหนือกาลเวลาเรื่องนี้แล้วนะค่ะ เชื่อว่าเวลานี้ผู้อ่านคงต้องลุ้นว่าตอนจบจะเป็นเช่นไร เมื่อทั้งสองแม่จะได้เคียงคู่ชีวิตใกล้ชิดมากขึ้น แต่อย่างไรก็มีทั้งการแก่งแย่งอำนาจ ประวัติศาสตร์และเวลาคั่นกลางขวางอยู่

เมื่อสิ้นพิธีไว้ทุกข์ งานพิธีต่างๆ ก็ถูกจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งหนึ่งในพิธีเหล่านั้นคือพิธีแต่งตั้งคิมคยองมิน 'คนใหม่' เป็นพระสนม แต่ก็ใช้ว่าเป็นพระสนมข้างกายแล้วจะเปลี่ยนแปลงอะไรที่เคยเกิดขึ้นได้ สิ่งที่คยองมินควรทำในตอนนี่คือการปล่อยให้เรื่องราวดำเนินไปตามประวัติศาสตร์ต่อไป หรือฝืนทนต่อสู้เพื่อให้คนที่รักมีความสุข พระพันปีที่รู้เรื่องราวพ่อของคยองมินเคยช่วยชีวิตตนเองไว้จะมีท่าทีเปลี่ยนไปหรือไม่ การพยายามเข้าไปใกล้ชิดมียิ่งของคยองมินจะทำให้ฮันสงสัยความสัมพันธ์ของนางกับองค์ชายจางวอนหรือเปล่า และหาวันหนึ่งที่ฮันรู้เรื่องราวเก่าๆ ของนางสมัยที่เป็นเพียงนางใน จะมีความรู้สึกเช่นไร เรามาพลิกกระดาษหน้าต่อไปเพื่อเข้าไปสัมผัสกับความรักที่อยู่เหนือกาลให้เอาชนะอุปสรรคทั้งปวงนี้ไปพร้อมกันนะค่ะ ที่สำคัญหลังอ่านเล่มนี้จบแล้ว อย่าลืมที่จะหยิบ 'พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล เล่มพิเศษ' มาอ่านกัน รับรองว่าจะมีความสุข เหตุผลต่างๆ ของการกระทำของตัวละคร และความน่าติดตามไม่แพ้ใน 3 เล่มแรกแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แผนภูมิแสดงเชื้อสายของพระเจ้าxonโจ

สำนักพิมพ์ใหม่ใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

เข้าพิธี

สิ้นพิธีไว้ทุกข์ งานพิธีต่างๆ ก็ถูกจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งหนึ่งในพิธีเหล่านั้นก็เป็นพิธีที่จัดขึ้นเพื่อฉัน

แม้จะเป็นช่วงต้นฤดูร้อนที่มีความสดชื่นของฤดูใบไม้ผลิหลงเหลืออยู่ แต่ชุดเข้าพิธีที่สวมทับชุดผ้าไหมอีกหลายชั้นก็ทำให้ฉันรู้สึกร้อนจนเหงื่อแตก ยิ่งไปกว่านั้นยังมีคาเซขนาดใหญ่อยู่บนหัวอีกด้วย คาเซก็คือผมปลอมขนาดใหญ่ ซึ่งขนาดและความสวยงามอลังการจะบ่งบอกถึงยศตำแหน่งที่สูงศักดิ์ นอกจากวิกแล้วยังมีปิ่นปักผมขนาดใหญ่ที่ทำจากไม้ทาสีดำเพื่อให้ดูเหมือนเส้นผม เมื่อรวมทั้งวิกและปิ่นแล้วน่าจะมีน้ำหนักเกินห้ากิโลกรัมอย่างแน่นอน

แค่ช่วงเข้าฉันก็เริ่มปวดต้นคอแล้ว นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมจึงต้องก้มหัวสืบลีบหោงศาเวลาสวมวิก ซึ่งหงซังกุงกำชับเอาไว้ว่าห้ามขยับเขยื้อนคอและห้ามละสายตาจากพื้นดินเด็ดขาดจนกว่าพิธีจะเสร็จสิ้น

"ท่านหญิงโน บุตรีแห่งท่านโนซุนุล..."

ฉันกับฮนยีนหันหน้าเข้าหากันโดยมีเชือกแดงคั่นกลาง ระหว่างนั้นขุนนางก็อ่านคำประกาศที่ยาวเหยียด ฉันฟังแล้วก็นึกถึงพ่อขึ้นมา บางที

ขณะที่กำลังทำพิธีอยู่ พ่ออาจจะอยู่ใกล้ๆ แถวนักก็ได้ แต่ถ้าพ่ออยู่จริงๆ พ่อก็คงจะคิดไม่ถึงว่าพระสนมวอนบินคนนี่คือฉัน ฉันไม่ได้เป็นคิมคยองมินอีกต่อไปแล้ว แต่กลายเป็นพระสนมวอนบินแห่งตระกูลโน นี่คือสถานะใหม่ที่ได้รับหลังจากที่อยู่ไซซอนมาสิบปี

ตอนนี้วิธีที่จะทำให้ได้พบกับพ่ออีกครั้งเหลืออยู่เพียงแค่สองวิธีเท่านั้น นั่นคือคาดหวังให้บังเอิญเกิดการบิดเบือนของเวลาเหมือนเมื่อคราวก่อน หรือไม่ก็ต้องรอพ่อปรากฏในวันที่พระพันปีถูกกักขัง แต่มสิ่งหนึ่งที่ฉันแน่ใจ นั่นคือตอนนี้พ่อกำลังตามหาฉันอย่างแน่นอน เหมือนในวัยเด็กที่พ่อวนเวียนอยู่ในกาลเวลาห้าปีเพื่อตามหาฉันที่หายตัวไป ถ้าอย่างนั้นฉันอาจจะได้พบกับพ่ออีกครั้งเร็วกว่าที่คิดเอาไว้ก็ได้

"...พระนามของพระสนมก็คือพระสนมวอนบิน"

เมื่อขุนนางอ่านประกาศจบ ซังกุงสองคนก็เข้ามาประคองแขนทั้งสองข้างของฉัน

"ทำความเคารพสี่ครั้งนะเพคะ"

ซังกุงกระชับข้างหูฉันแล้วประคองฉันให้ทำความเคารพจนที่อยู่ด้านหลังเชือกสีแดงสี่ครั้ง ฮนโด้งรับสองครั้ง ก่อนที่ซังกุงจะเตรียมเหล้ามาคลมาให้ฉันกับฉันดื่ม จากนั้นก็เก็บเชือกสีแดงเป็นอันเสร็จสิ้นพิธี

"อดทนได้เก่งมากเลยเพคะ"

เมื่อพิธีเสร็จสิ้นลง ฮงซังกุงก็เอ่ยชมฉันด้วยความปลื้มใจ นางเองก็คงรู้ดีถึงความหนักอึ้งของชุดและวิกที่ฉันใส่อยู่

"ข้าต้องทำอะไรต่อรี"

"กลับตำแหน่งเพื่อเปลี่ยนชุดเพคะ จากนั้นก็ไปยังตำหนักพระมเหสีเพื่อทำพิธีรับของกำนัลเพคะ"

"แล้วข้ายังต้องใส่คาเซหรือไม่"

ฉันรู้สึกเหมือนคอจะหักลงได้ทุกเมื่อ อยากจะถอดวิกนี้ออกเต็มแก่แล้ว แต่ระหว่างนั้นสายตาของฮงซังกุงกลับมองไปที่ด้านหลังแล้วรีบทำความเคารพ

"องค์ชายจงวอนเพคะ"

พอรู้ว่าคนที่อยู่ด้านหลังฉันเป็นองค์ชายจงวอน ฉันก็หันไปมอง แต่วิกที่อยู่บนหัวโอนเอนไปมาจนฉันต้องรีบยกมือขึ้นประคองเอาไว้ แล้วทันใดนั้นเองมือของฉันก็สัมผัสกับมือขององค์ชายจงวอนที่ยื่นมาช่วยประคองเช่นกันพอดี โชคดีที่ซังกุงและนางในทุกคนกำลังก้มหัวเพื่อทำความเคารพเขา จึงไม่มีใครเห็นว่ามือของเราสองคนสัมผัสกัน

"ขอประทานอภัยพะย่ะค่ะ...พระสนมวอนบิน"

องค์ชายจงวอนปล่อยมือออกแล้วเอ่ยคำขอโทษด้วยน้ำเสียงเย็นชา วันนี้เขาเข้าร่วมพิธีในฐานะเชื้อพระวงศ์ ตอนนี้นั้นไม่ได้เป็นทั้งซังกุง พระพี่เลี้ยงหรือเป็นนางในอีกต่อไปแล้ว แต่ฉันอยู่ในตำแหน่งพระสนมเอกของพระราชินีที่ต้องได้รับความเคารพจากเขาผู้ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์

หลังจากขอโทษฉันเสร็จ เขาก็หันหลังแล้วเดินจากไป ฉันรู้สึกว่าแผ่นหลังของเขาดูอ้ำว้างอย่างบอกไม่ถูก

"รีบไปเถิดเพคะ พระมเหสีทรงรออยู่เพคะ"

คำพูดของฮงซังกุงทำให้ฉันประคองวิกแล้วก้าวเดินไปอย่างระมัดระวัง

กว่าจะเสร็จพิธีที่ตำหนักพระมเหสี ฉันก็ได้กลับมาที่ตำหนักของตนเองในช่วงพระอาทิตย์ตกดินแล้ว ทว่าเมื่อเห็นสตรีผู้หนึ่งที่ยืนรอฉันอยู่ในตำหนักก็ทำให้ฉันถึงกับประหลาดใจอย่างยิ่ง

"อุนจีรี"

พอเห็นอุนจีทำหน้าที่ลำบากใจ ฉันจึงหันไปมองรอบๆ นางในหลายคนกำลังจ้องมองเราอยู่ ฉันจึงพาอุนจีเข้ามาในห้อง

"เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรกัน แล้วชุดนี่คืออะไร"

เมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพัง อุณจิกก็ฉึกยิ้มอย่างดีใจ

"องค์ชายจงวอนทรงช่วยเหลือเจ้าค่ะ"

"ช่วยอย่างนั้นรี"

"องค์ชายจงวอนทรงบอกคนอื่นว่าหม่อมฉันเป็นผู้ติดตามของ
ฮังอานิมมาจากบ้านเดิม และทรงขอร้องให้พระพันปีช่วยแต่งตั้งหม่อมฉัน
ให้เป็นชังกุงเพื่อมาคอยดูแลฮังอานิมเจ้าค่ะ"

"องค์ชายจงวอนนะรี"

ทั้งที่ต่อหน้าฉันองค์ชายจงวอนพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาใส่นั่น แต่
ลับหลังเขากลับแอบช่วยเหลือฉันอยู่ เขายังคงใส่ใจฉันในมุมที่ฉันมองไม่เห็น
เหมือนทุกครั้ง

ช่วงเวลาห้าปีที่อยู่ด้วยกันที่เซจู เขากลายเป็นเพื่อนแท้และเพื่อน
ที่ดีที่สุดของฉัน หากเขาคิดกับฉันเหมือนที่ฉันคิดกับเขาก็คงจะดี แต่
อย่างไรการที่เขาส่งอุณจีมาช่วยดูแลฉันอาจจะเป็นการช่วยเหลือใน
ฐานะเพื่อนก็ได้นะ

"เจ้าค่ะฮังอานิม ไม่ใช่สิ ตอนนี้ฉันเป็นพระสนมวอนบินแล้วสินะเพคะ"

"ไม่เป็นไรหรอก เวลาอยู่กันสองคนก็เรียกข้าแบบเดิมเถอะนะ"

ฉันยิ้ม แต่อุณจิกกลับรีบโบกมือโบกมือปฏิเสธ

"ไม่ได้เด็ดขาดเพคะ! องค์ชายจงวอนเองก็ทรงฝากมาบอกพระสนม
ด้วยเพคะว่าให้ระวังตัว บางทีอาจจะมีคนพูดว่าพระสนมเคยเป็นนางใน
มาก่อนเพคะ"

"หมายความว่าอย่างไรกัน"

"คนอาจจะพูดว่าพระสนมวอนบินหน้าเหมือนนางในคิมนะสิเพคะ"

"แต่ข้าก็ไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่โดยปิดบังใบหน้าของตนเองไป
ตลอดชีวิตได้ไม่ใช่รี หากมีคำพูดเหล่านั้นออกมา ข้าก็แค่บอกว่าเป็น

ญาติห่างๆ กันก็ได้เน"

"อย่างไรก็ต้องระวังเอาไว้ก่อนนะเพคะพระสนม" อุณจีดูหวาดระแวง ยิ่งกว่าฉันทมาก ทว่าจู่ๆ นางก็มองสำรวจฉันทเล็กน้อย และทำหน้าเหมือน คิดอะไรออก

"เอ...แต่ต่อให้มีข่าวลือออกมา ก็ไม่เห็นเป็นอะไรเลยนะเพคะ"

"อย่างไรรี"

"พระสนมก็แคว้งตัวให้ดูสุภาพและเรียบร้อยมากๆ ก็พอแล้วเพคะ เพราะไม่ว่าใครก็ไม่รู้หรือกเพคะว่าพระสนมจะเป็นคนคนเดียวกับนางในคิมจอมซุ่มซ่าม"

"อะไรกัน ซุ่มซ่ามอย่างนั้นรี อุณจี เจ้านี้!" ฉันททำท่าจะจิกจี้ อุณจี แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงัก เพราะนึกถึงใครอีกคนที่เคยหยอกล้อกันแบบนี้อยู่บ่อยๆ

"ถ้ามีของฮังอานีมอยู่ด้วยก็คงจะดีนะเพคะ" อุณจีก็คิดเช่นเดียวกับฉันท

"ถ้ามีของรู้ว่าข้าได้เป็นพระสนมของฝ่าบาท เจ้าว่ามีของจะดีใจหรือไม่"

"พระสนมเพคะ" อุณจีเอ่ยเรียกฉันท สีหน้าหม่นลงเล็กน้อย ก่อนจะแยมยิ้มบาง "แน่นอนสิเพคะ"

มีของชอบฮัน นางเฝ้าแอบมองเขาโดยไม่สนต่อความหนาวเหน็บ แม้ว่าจะได้มองจากที่ไกลๆ นางก็พอใจและมีความสุขมากแล้ว

ทั้งที่ฉันทรู้หัวใจของมีของ แต่ฉันทก็ไม่สามารถเล่าความจริงออกไปได้ว่าฉันทกับฮันรักกัน และตอนที่ฉันทตัดสินใจจะเล่าความจริงให้ฟัง ฉันทก็ถูกเนรเทศไปเชจูเสียก่อน เมื่อกลับมาอีกครั้ง มีของก็จากไปโดยที่ฉันทไม่ทันได้บอก

ถ้ามีของไม่ตาย วันนี้เราสามคนจะได้อยู่ด้วยกันตรงนี้หรือเปล่า มีของจะดีใจเมื่อได้รู้ว่าฉันทได้เป็นพระสนมของฮันหรือไม่

"มีของฮังอานีมะเป็นคนดีมากเลยนะเพคะ ต้องดีใจกับพระสนม

ด้วยความจริงใจอย่างแน่อนนพะคะ" อุนจีคงรู้ว่าฉันไม่สบายใจจึงพูดเช่นนั้นออกมา

"อย่างนั้นรี"

อุนจีจับมือทั้งสองข้างของฉันแน่น "พะคะพระสนม พระสนมเองก็ต้องมีความสุขเพื่อมีของฮังอานิมด้วยนะพะคะ ต้องอยู่กับฝ่าบาทไปนานๆ ร้อยปีเลยนะพะคะ"

"อีม ข้าสัญญา"

ฉันพยายามยิ้มกว้างเพื่อไม่ให้น้ำตาไหลรินออกมา

"อุนจี คินนี้พวกเราเมาท์กันทั้งคินกันเถอะนะ ตอนนี้อ้าเป็นซังกุง ส่วนตัวของข้าแล้ว มาคุยเล่นกับข้าทั้งคินคงไม่เป็นไรใช่ไหม"

อุนจีถึงกับตาโตด้วยความตกใจ "วันนี้ไม่ได้หรงพะคะ"

"ทำไมเล่า มีอะไรรี"

"พระสนมลืมนไปแล้วรีพะคะว่าวันนี้คือวันอะไร"

"วันอะไร...ก็วันพิธีของข้า..." ฉันเอ่ยตอบพลางมองอุนจี

"คินนี้ฝ่าบาทจะเสด็จมาบรรทมที่นี้พะคะ" อุนจีเอ่ยเตือนฉันในที่สุด

"เอ่อ...จริงด้วย"

พอนึกขึ้นได้ ฉันก็หันไปมองรอบห้อง เพียงถูกเปลี่ยนเป็นสีแดงทั้งผ้าปู หมอน ผ้าห่ม แม้กระทั่งเตียงที่วางอยู่บนหัวนอนยังเป็นเตียงสีแดง จึงทำให้ทั่วทั้งห้องเต็มไปด้วยสีแดง

"มาเตรียมตัวกันพะคะ"

อุนจีเริ่มจับฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายใหม่ แต่ยังคงต้องใส่วิกผมอันใหญ่โตและปิ่นปักผมอันหนักอึ้งเหมือนเดิม

"อุนจี ข้าจะทนไม่ไหวแล้วนะ"

"อดทนอีกหน่อยนะพะคะ"

ตอนนี้ฉันคงจะหักอยู่แล้ว ฉันอยากถอดวิกผมนี้แล้วเขยียงลงพื้น

เดี๋ยวนี้เลย

"พระสนมวอนบินเพคะ ฝ่าบาทเสด็จแล้วเพคะ"

เสียงแจ้เตือนทำให้อุณจีละมือที่กำลังประคองวิกของฉันทิ้งออกไป

"พระสนมวอนบิน หม่อมฉันทขอตัวก่อนนะเพคะ" อุณจีโค้งคำนับ แล้วเดินออกไป

ฉันทจึงรีบยกมือขึ้นประคองวิกผมเอาไว้อย่างทุลักทุเล ระหว่างนั้นฮนก็เข้ามาพอดี แต่พอเห็นท่าทางงอแงของฉันท ฮนก็ระเบิดหัวเราะออกมา

"ฮาๆ"

"ฮน!"

"ท่าทางเจ้าดูตลกมากเลย คาเซและปิ่นคงหนักมากสินะ ฮาๆ"

"หยุดหัวเราะแล้วเข้ามาช่วยเดี๋ยวนี้เลย!"

เขาเข้ามาช่วยเอาปิ่นและวิกออกในขณะที่ปิ่นหน้ายังคงเปื้อนยิ้ม

"หนักซะมดเลย หวังว่าข้าจะไม่ต้องใส่มันอีกนะ" ฉันทบ่นกระปอดกระแปด

"คยองมิน ตอนนี้เจ้าคือพระสนมวอนบินของข้า ซึ่งข้าตั้งใจแล้วว่า จะมอบตำแหน่งพระสนมอันสูงสุดนี้ให้เจ้าเพียงผู้เดียว ดังนั้นหลังจากนี้เจ้าจะต้องไปร่วมงานพิธีมากมาย และเจ้าต้องใส่เต็มยศเยี่ยงนี้..."

"ข้าต้องไปร่วมงานด้วยหรือ"

"เจ้าจำตอนที่พระสนมอินบินยังอยู่ที่นี้ได้หรือไม่"

ฉันทนึกถึงสมัยที่ฉันทยังใช้ชีวิตในฐานะนางในของพระสนมอินบิน ฉันทจำได้ว่าเห็นพระสนมอินบินต้องแต่งตัวเต็มยศเพื่อเข้าร่วมพิธีต่างๆ บ่อยมาก ยิ่งไปกว่านั้นแม้จะเป็นวันที่ไม่มีพิธี พระสนมอินบินก็ยังแต่งตัวสวยงามพร้อมใส่วิกที่ใหญ่โตตลอดเวลา

"ไม่นะ ข้าไม่อยากเป็นพระสนมตำแหน่งสูงสุดแล้ว มีพระสนมตำแหน่งอื่นที่ไม่ต้องใส่คาเซไหม"

ทันใดนั้นเองสนกั้ตึงฉันเข้าไปกอด แล้วตอนนั้นกลิ่นหอมหวานก็ลอยมาแตะจมูกฉัน พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นหยกชั้นเล็กที่ห้อยด้วยเส้นไหมสีแดงกำลังแกว่งไปมาอยู่ตรงหน้าฉัน

"นี่มัน..."

"หยกคู่แห่งอวีเถียน" สนเอ่ยพลางหัวเราะและวางหยกนั้นใส่มือของฉัน

อวีเถียนหรือโคตัน เป็นอาณาจักรโบราณอยู่ในซินเจียง ที่นั่นมีชื่อเสียงเรื่องการผลิตหยก ซึ่งที่ไซซอนไม่มีหยก ดังนั้นจึงต้องนำเข้าหยกมาจากจีน

"ข้ามอบให้เจ้า"

ฉันขยับออกจากอ้อมกอดของเขาแล้วจ้องมองหยกด้วยแววตาอยากรู้อยากเห็น แล้วตัวอักษรที่แกะสลักเอาไว้ที่ด้านหลังของหยกก็ปรากฏสู่สายตา

'พระสนมวอนบิน ตระกูลคิม'

"พระสนมวอนบิน ตระกูลคิมรี" ฉันหันไปมองสน "หมายถึงข้ารี"

"หากไม่ได้หมายถึงเจ้า แล้วจะหมายถึงใครกันเล่า"

ฉันเป็นพระสนมวอนบินในฐานะที่เป็นบุตรบุญธรรมของตระกูลโน จึงไม่มีทางใช้ตระกูลคิมซึ่งเป็นนามสกุลจริงๆ ของฉันได้

"เจ้าเข้าวังมาในฐานะบุตรบุญธรรมของตระกูลโนด้วยความจำเป็น แต่อย่างไรเจ้าก็เป็นคนของตระกูลคิมมิใช่รี"

"ใช่"

"เจ้าต้องทิ้งวงศ์ตระกูลเพื่อมาอยู่เคียงข้างข้า ถึงแม้ว่าทุกคนในวังนี้จะเข้าใจว่านางในคิมคยองมินตายไปแล้ว แต่ข้าก็ไม่เคยลืมว่าเจ้าคือคนของตระกูลคิม และไม่เคยลืมว่าเจ้าถูกเนรเทศไปเซจูก็เพื่อข้า ข้าจึงแกะสลักตระกูลที่แท้จริงของเจ้าเอาไว้บนหยกนี้"

"ขอบใจนะสน"

ฉันกำหยกเอาไว้ในมือ ทันใดนั้นกลิ่นหอมก็โชยออกมาแรงยิ่งขึ้น
ฉันจึงนำหยกมาจ่อที่จมูก

"กลิ่นหอมไหม"

"หอมสิ กลิ่นเหมือนช็อกโกแลตเลย..."

ทันใดนั้นฉันก็ชะงัก เพราะรู้สึกเหมือนเคยได้กลิ่นแบบนี้จากที่ไหน
สักแห่ง

"ช็อกโกแลต"

"เอ่อ กลิ่นของน้ำหวานนะ" ฉันลืมไปว่าฉันไม่รู้จักช็อกโกแลต

"นี่คือหยกมีกลิ่น ซึ่งที่โซซอนมีแค่สองชิ้นเท่านั้น"

"สองชิ้นรี จริงสิ มันคือหยกคู่นี้นา แล้วอีกชิ้นอยู่ไหนรี"

"หยกคู่แห่งอวีเถียนนี่เดิมเป็นของเสด็จพ่อของข้า เสด็จพ่อ
พระราชทานชิ้นหนึ่งให้พระสนมกงบินท่านแม่ของข้า ซึ่งท่านแม่ได้สลักชื่อ
ของข้าลงบนหยก แล้วประทานให้ข้าเก็บเอาไว้ติดตัว"

คำพูดนั้นทำให้ฉันแน่ใจว่าหยกชิ้นนี้ไม่ใช่หยกชิ้นที่ฉันได้มาจากแม่
ของเขา เพราะหยกชิ้นนั้นต้องสลักชื่อของเขา ไม่ใช่ 'พระสนมวอนบิน
ตระกูลคิม'

"ถ้าเช่นนั้นหยกชิ้นนี้คือหยกอีกชิ้นอย่างนั้นรี"

"ถูกต้อง ข้าได้รับหยกชิ้นนี้มาหลังจากที่เสด็จพ่อสวรรคต"

หากหยกชิ้นนี้มีชื่อของฉันกับหยกอีกชิ้นที่มีชื่อของเขาได้คู่กัน
มันจะดีแค่ไหนกันนะ

"แล้วหยกที่พระสนมกงบินประทานให้อยู่ที่ไหนรี"

ฉันยิ้มอย่างขมขื่นก่อนตอบ "ปกติข้าพกหยกชิ้นนั้นติดตัวเอาไว้เสมอ
จนข้าทำมันหักครึ่งและครึ่งหนึ่งหายไปในช่วงการต่อสู้กับทหารญี่ปุ่น
แต่แล้วข้าก็ได้หยกครึ่งที่หายไปกลับคืนมาอย่างไม่คาดคิด"

ฉันนึกถึงวันที่ได้เจอกับฮนเป็นครั้งแรก ดวงตาของข้าที่จ้องมอง

หยกหักครึ่งตรงโต๊ะกินข้าวนั้นดูเศร้าสร้อยมาก

"อย่างไม่คาดคิดอย่างนั้นรี"

"ใช่ ข้าได้มาจากพระพันปี"

แล้ววินาทีนั้นฉันก็นึกออกว่าเคยได้กลิ่นแบบนี้ที่ไหน จากตำหนักพระพันปีเอง ตอนนั้นฉันหยิบหยกที่องค์ชายของซังทำตกพื้น กลิ่นหอมที่ออกมาจากหยกในตอนนั้นคือกลิ่นเดียวกัน แม้จะไม่เห็นตัวอักษรที่สลักอยู่บนหยกชิ้นนั้น แต่ฉันก็แน่ใจว่าเป็นหยกที่คู่กันกับชิ้นนี้อย่างแน่นอน

"พระพันปีคืนหยกหักครึ่งให้แก่ข้าตอนที่พระนางเสด็จเข้าวังมาคัดเลือกตัวก่อนจะได้เป็นพระมเหสี พระนางตรัสว่าพระนางทรงเก็บรักษาหยกชิ้นนั้นมาหลายปี มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่หยกของท่านแม่ไปอยู่ที่พระพันปี แต่แล้วตอนนี้... มันก็หายไปอีกครั้ง"

"หายไปอีกครั้งรี"

"พระมเหสีของข้าเห็นว่าหยกชิ้นนั้นหักเป็นสองท่อน จึงอาสานำไปซ่อม แต่ภายหลังนางก็มาบอกว่าทำหยกหาย ข้าเสียใจยิ่งนัก"

"หายไปเมื่อไหร่"

"ห้าวันก่อนที่เสด็จพอจะสวรรคต"

ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าตอนนี้หยกที่หายไปอยู่ที่พระพันปีอย่างนั้นหรือ พระพันปีเป็นคนขโมยไปอย่างนั้นหรือ ไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะนางเป็นคนคืนหยกให้ฮันกับมือ แล้วจะขโมยกลับไปทำไมอีกล่ะ

ขณะที่ฉันกำลังครุ่นคิดหาความเชื่อมโยง ฮันก็เข้ามาถอดเอาฉันจากนั้นก็คลายเชือกที่เลื้อยของฉันออก

"ฮะ...ฮัน..."

"เจ้าลืมไปแล้วรึว่าวันนี้คือวันอะไร"

ฉันเอาแต่ครุ่นคิดถึงเรื่องหยกจนลืมไปเสียสนิทว่าวันนี้คือวันส่งตัวเข้าหอ แต่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ริมฝีปากของเขาก็สัมผัสกับริมฝีปากของฉันแล้ว

ระหว่างนั้นมือของเขาก็ก้อยๆ ปลดเสื้อออกจนเผยให้เห็นไหล่อันเปลือยเปล่า แล้วสายตาของเขาก็จ้องมองที่แผลเป็นตรงหัวไหล่ มันคือรอยแผลเป็นที่เกิดจากการถูกเสียดะบ

ฮนลูบรอยแผลเป็นเบาๆ ภายใต้แสงเทียนก่อนจะเอ่ยถาม

"ข้ารู้ว่าเจ้ามีรอยแผลเป็นอยู่ตรงนี้ แต่เจ้าได้บาดเจ็บมาอย่างไรกัน"

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเอ่ยถามถึงบาดเจ็บนี้ ฉันทึ่งไม่รู้ว่าควรจะเล่าความจริงให้เขาฟังดีหรือเปล่า เพราะตอนที่ได้พบกันครั้งแรกที่นี่ ฉันเป็นนางในของพระสนมอินบิน เขาไม่รู้ว่าฉันเคยเป็นซังกุงพระพี่เลี้ยงของจง และไม่รู้ว่าองค์ชายจงวอนเคยขอให้ฉันไปเป็นพระสนม

สำหรับฮนแล้ว องค์ชายจงวอนคือน้องชายที่รักมาก องค์ชายจงวอนออกรับว่าเด็กในท้องของฉันคือลูกของตนเองเพื่อปกป้องฮน และการที่พระสนมอินบินยังมีชีวิตรอดหลังจากฮนขึ้นครองราชย์ก็น่าจะเป็นเพราะบุญคุณขององค์ชายจงวอนที่มีต่อฮนก็ได้

แต่ถ้าฮนได้รู้ว่าการเสียสละชีวิตที่องค์ชายจงวอนเลือกนั้น องค์ชายจงวอนทำเพื่อฉัน ไม่ใช่เพื่อเขา ความสัมพันธ์ของพี่น้องจะแตกร้างไหมนะ

"คยองมิน"

เสียงเรียกของฮนทำให้สติของฉันคืนกลับมา

"นานมากแล้ว ตั้งแต่ข้าเป็นเด็ก"

"หากทิ้งรอยแผลเป็นเอาไว้ใหญ่ขนาดนี้ ตอนเกิดแผลคงเจ็บหนักมากเลยใช่ไหม"

"เจ็บหนักมาก แต่ตอนนี้ไม่เป็นอะไรแล้ว ทำไม น่าเกลียดดี"

แล้วคำตอบสำหรับคำถามนั้นก็คือการจตรึมฝึปากลงบนรอยแผลเป็นนั้น ฉันเริ่มสั่นสะท้านที่รอยแผลเป็นราวกับว่าความเจ็บปวดที่เคยลืมเลือนไปแล้วได้ฟื้นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

"ฮน..."

ฮนละริมฝีปากจากแผลเป็นแล้วมองหน้าของฉัน ดวงตาของเขา ดูเศร้ากว่าฉันที่เป็นเจ้าของบาดแผลเสียอีก

"ต่อไปนี่ข้าจะไม่ทำให้ร่างกายของเจ้ามีรอยแผลแม้แต่น้อย ข้าให้คำมั่น"

พอพูดจบ เขาก็ก้มลงมาจูบที่ชอกคอของฉัน

"ไหนฝ่าบาทให้คำมั่นว่าจะไม่ทำให้ร่างกายของหม่อมฉันมีรอยแผลแม้แต่น้อย แต่หากฝ่าบาทสัมผัสผิวของหม่อมฉันเช่นนี้ ผิวของหม่อมฉันจะเกิดรอยได้นะเพคะ"

"คืนนี้ยังอีกยาวนาน ดูซิว่าข้าจะทำให้เจ้าเกิดรอยแผลแม้แต่น้อยหรือไม่ และเจ้าจะอดทนต่อการสัมผัสจากริมฝีปากของข้าไปได้นานสักแค่ไหน"

เขาหันไปดื่บเทียนที่หัวนอน แล้วคำคืนก็ดำเนินไปอย่างยาวนาน...

ฉันต้องไปตำหนักพระพันปีตั้งแต่เช้ามืดเพื่อทำพิธีถวายความเคารพ

"เมื่อคืนเจ้าฝันดีหรือไม่"

"เพคะพระพันปี"

ทันทีที่ตอบออกไป พระพันปีก็กระเปิดเสียงหัวเราะ

"บยอนซังกุงไ้ดยินหรือไม่ เมื่อคืนพระสนมวอนบินฝันดี"

คำพูดนั้นทำให้นางในของตำหนักพระพันปีพากันแยมยิ้ม

"พระสนมวอนบินฝันดี ก็หมายความว่าคงจะมีข่าวดีเร็วๆ นี่สินะ"

พระพันปีส่งเสียงหัวเราะขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะยกมือไล่นางในทุกคนออกไป ภายในห้องจึงเหลือเพียงแค่บยอนซังกุง อนุจีและฉันเท่านั้น

"เจ้าคือซังกุงแห่งตำหนักพระสนมวอนบินรี"

พอพระพันปีหันไปถาม อนุจีก็โค้งศีรษะอย่างสุภาพก่อนตอบออกไป

"เพคะพระพันปี หม่อมฉันอนุซังกุงเพคะ"

"อุณชังกรุงรี... เจ้าคือคนที่องค์ชายจองวอนแนะนำมาสินะ"

"เพคะพระพันปี"

"ดีเลย ต่อไปเจ้าจงคอยช่วยเหลือพระสนมวอนบินด้วยความจงรักภักดี"

ระหว่างที่พระพันปีกำลังพูดคุยกับอุณจั้นนั้น ฉันก็นึกถึงหยกที่สอนให้ฉันเมื่อคืน ฉันอยากรืนยันให้แน่ใจว่าหยกอีกชั้นที่หายไปนั้นอยู่ที่พระพันปีตามที่ฉันเห็นจริงๆ แม้จะไม่ว่าพระพันปีได้หยกชั้นนั้นมาได้อย่างไร แต่ถ้าหากเป็นหยกชั้นนั้นของพระสนมกงบิน มันก็ควรกลับไปหาฮาน

ฉันรอจนอุณจีกับพระพันปีคุยกันเสร็จจึงค่อยเอ่ยปากออกไป
"พระพันปีเพคะ"

"ว่าอย่างไร พระสนมวอนบิน"

"หม่อมฉันมีเรื่องจะกราบทูลเพคะ"

"ว่ามาสิ"

"หม่อมฉันขอให้ห้องนี้เหลือเพียงแค่หม่อมฉันและพระองค์เพคะ"

สีหน้าและน้ำเสียงที่จริงจังของฉันทำให้พระพันปีทำหน้าตกใจ
นางจึงรีบสั่งให้บยอนชังกรุงและอุณจ้อออกไป

"พระพันปีเพคะ"

หลังจากที่ห้องนี้เหลือเพียงแค่ฉันกับนาง ฉันก็ตั้งสติและรวบรวมความกล้า

"ว่าอย่างไร คยองมิน"

"ครั้งก่อนหม่อมฉันเห็นหยกที่มีกลิ่นหอมที่ตำหนักของพระพันปี"

คำว่า 'หยกมีกลิ่นหอม' ทำให้ดวงตาของพระพันปีสั่นไหวเล็กน้อย
ฉันจึงแน่ใจได้ทันทีว่านางรู้เรื่องนี้

"ข้าไม่รู้หรอกนะว่าเจ้าพูดเรื่องอะไรอยู่"

คำพูดของพระพันปีคือหนึ่งในปฏิกิริยาที่ฉันคาดเดาเอาไว้แล้ว แต่

ถึงอย่างนั้นมันก็ทำให้ฉันนั่งอึ้งไปพักใหญ่

"หากเจ้ามาหาข้าเพื่อพูดคุยในเรื่องที่ข้าไม่เข้าใจ หลังจากนั้นไปเจ้าก็ไม่ต้องมาเหยียบตำแหน่งของข้าอีก" พระพันปีนั่งตัวตรงและพูดปฏิเสธฉันอย่างหนักแน่น

"พระพันปีเพคะ หยกชิ้นนั้นเป็นหยกของฝ่าบาทมิใช่หรือเพคะ ถ้าอย่างนั้นพระพันปีได้หยกชิ้นนั้นมาได้อย่างไรเพคะ"

"เจ้า...เจ้ารู้ด้วยรึว่าหยกนั้นเป็นของฝ่าบาท" พระพันปีเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

"เพคะ นอกจากนั้นหม่อมฉันยังรู้ด้วยว่าพระสนมกบิลเป็นคนประจานหยกชิ้นนั้นให้ฝ่าบาท มันจึงมีความสำคัญกับฝ่าบาทมากเพคะ"

"พระสนมกบิลรึ..."

ดูเหมือนพระพันปีจะไม่รู้ว่าเจ้าของหยกที่แท้จริงคือพระสนมกบิล

"พระพันปีได้หยกนั้นมาจากไหนหรือเพคะ"

"เจ้าพูดเองไม่ใช่รึว่าหยกนั้นเป็นของฝ่าบาท ข้าก็ต้องได้มาจากฝ่าบาทนะสิ ทำไมเจ้าต้องมาซักไซ้ไล่เลียงข้าเช่นนี้ด้วย"

"หม่อมฉันได้ยินมาว่าพระพันปีทรงเก็บหยกชิ้นนี้ได้และทรงเก็บเอาไว้อยู่นาน..."

"เจ้าได้ยินเรื่องนี้จากฝ่าบาทอย่างนั้นรึ"

"เพคะ"

พระพันปีนั่งเฉยๆไปก่อนจะเปิดปากพูดราวกับตัดสินใจได้

"ถูกต้อง ช่วงที่เกิดสงครามที่ฮเว-ยอง เมืองฮัมคยอง ตอนนั้นข้าหลงทางกับท่านพ่อ ฝ่าบาทผู้ซึ่งยังทรงเป็นองค์ชายรัชทายาทในตอนนั้น ทรงช่วยชีวิตข้าจากทหารญี่ปุ่น การต่อสู้ทำให้หยกที่ห้อยอยู่ที่เอวของฝ่าบาทหักครึ่ง ข้าจึงเก็บหยกครึ่งซีกนั้นเอาไว้และเก็บรักษาเป็นอย่างดี"

คำพูดของพระพันปีทำให้ฉันนึกถึงคำพูดของฮนที่เคยเล่าเรื่อง

ช่วยชีวิตเด็กผู้หญิงคนหนึ่งชื่อเว-รยอง ซึ่งฉันเองก็เคยเห็นเด็กผู้หญิงคนนั้นด้วยตาของตัวเองในปี 1592 ตอนที่ฉันข้ามเวลามาตามหาพ่อเด็กผู้หญิงคนนั้นคือเด็กที่พ่อเสี่ยงชีวิตตัวเองเข้าไปช่วย

อินนา!

"ขอพระราชทานอภัยนะเพคะ พระนามเดิมของพระพันปีคือ...อินนา ไช้หรือไม่เพคะ"

"เจ้ารู้ได้อย่างไรกัน"

ทันใดนั้นเองใบหน้าของคิมเจนัมพ่อของพระพันปีที่สวมชุดพิธีการสีแดงที่ฉันได้เห็นในพระราชพิธีอภิเษกสมรสก็ซ้อนทับกับใบหน้าของคิมเจนัมในปี 1592 ที่วิ่งตามหาลูกสาวในชุดขุนนางธรรมดา

"พระพันปี...ทรงเป็นเด็กผู้หญิงที่ท่านพ่อของหม่อมฉันช่วยชีวิตเอาไว้..."

"ท่านพ่อรี ข้าได้ยินว่าเจ้าเป็นเด็กกำพร้าไม่ใช่รี"

ฉันพยายามกลืนน้ำตาที่พร้อมจะพรั่งพรูออกมา แล้วเอ่ยถามต่อไป
"ทรงจำวันนั้นได้ไหมเพคะ"

"แน่นอน ข้าจำได้แม่นทีเดียว"

"วันนั้น นอกจากฝ่าบาทแล้วยังมีชายอีกคนที่ช่วยชีวิตพระพันปี ชายคนนั้นมีหน้าตาคล้ายคนต่างเมือง..." น้ำเสียงของฉันเริ่มสั่น

"เจ้ารู้ละเอียดถึงขนาดนั้นได้อย่างไร"

"ชายคนนั้นคือท่านพ่อของหม่อมฉันเองเพคะ" แล้วฉันก็ไม่อาจกลืนน้ำตาเอาไว้ได้อีก

"ให้ตายสิ...ข้าจำได้แม่นยำว่าคนที่ช่วยชีวิตข้าในตอนนั้นเสียชีวิต แต่ข้าไม่รู้มาก่อนว่าเจ้าเป็นลูกของท่านผู้นั้น ข้า...ข้าต้องขอโทษเจ้าด้วยที่ท่านพ่อของเจ้าต้องเสียชีวิตเพราะข้า"

ฉันไม่เพียงแค่อุญเสียพ่อไป แต่เรื่องในวันนั้นทำให้ชีวิตของฉัน

เปลี่ยนไปเลยต่างหาก ในวันนั้นพ่อเลือกเสียสละชีวิตตัวเองเพื่อช่วยเหลือคนสองคนเอาไว้ โดยส่งชนไปยังอนาคต และช่วยชีวิตพระพันปีในวัยเด็ก ถ้าตอนนั้นพระพันปีในวัยเด็กไม่ได้อยู่ตรงนั้น พ่อก็คงจะไม่ส่งชนไปยังอนาคตเช่นนี้

"เรื่องในอดีตไม่ได้เปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของข้าเพียงแค่นี้" เดียวสินะ"

พระพันปีพูดพลางลุกขึ้นไปหยิบหีบประดับมุกแล้วยื่นให้ฉัน พอฉันเปิดออกดูก็พบกับหยกหักสองซีก ฉันจึงนำมันมาประกบกัน

'องค์ชายควังแฮ ฮน'

ตัวอักษรที่ถูกสลักไว้บนหยกเย็นเย็นได้ว่าเป็นคำหยกของพระสนมกบิลจริง ๆ

"หลังจากวันนั้น ข้าก็เก็บหยกครึ่งซีกนี้เอาไว้กับตัวและกับใจของข้า ฝ่าบาททรงช่วยชีวิตข้าเอาไว้ ข้าจึงตั้งมั่นว่าจะตอบแทนพระคุณโดยนำหยกหักครึ่งนี้ไปคืนพระองค์ให้ได้ และในที่สุดข้าก็ทำสำเร็จ ข้าได้คืนให้ฝ่าบาทแล้ว"

พระพันปีเงยหน้ามองฉัน

"ตอนนี้ข้าได้รู้แล้วว่าหน้าที่เจ้าได้มาเป็นบุตรบุญธรรมของญาติข้า นั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นโชคชะตาลิขิต แม้การช่วยเหลือนี้อาจจะทดแทนกับการที่เจ้าสูญเสียท่านพ่อไปไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ถือว่าข้าได้ช่วยเหลือให้เจ้าได้เข้ามาเป็นสนมเคียงคู่ฝ่าบาท"

"เป็นพระมหากษัตริย์คุณพระนะ พระพันปี"

"เจ้าไม่โกรธแค้นข้าใช่หรือไม่"

"ไม่เลยพะยะ ตอนนั้นพระพันปีทรงตกอยู่ในอันตราย เป็นเรื่องถูกต้องแล้วที่ท่านพ่อต้องเข้าไปช่วยพะยะ"

"ขอบใจนะคยองมิน ขอบใจมาก"

"ไม่เป็นไรพะยะ แต่พระพันปีตรัสว่าทรงคืนให้ฝ่าบาทไปแล้ว เหตุใดหยกสองซีกนี้จึงยังอยู่ที่พระพันปีละพะยะ"

"ข้าคืนให้ฝ่าบาทไปแล้ว แต่ฝ่าบาทพระราชทานกลับคืนมาให้ข้าอีกครั้ง"

คำพูดของพระพันปีทำให้ฉันเกิดความสงสัย "หม่อมฉันถามได้ไหม เพคะว่าฝ่าบาทพระราชทานให้พระพันปีอีกครั้งเมื่อไร"

พระพันปีนั่งเงียบไปนาน นางคงกำลังครุ่นคิดว่าควรตอบคำถามฉัน ดีหรือเปล่า แต่แล้วในที่สุดนางก็ตอบออกมา

"คืนที่พระเจ้าซอนโจสวรรคต ตอนนั้นฝ่าบาททรงให้แกซีนำหยกสองซีกนี้มาให้ข้าที่ตำหนัก"

ฉันไม่เชื่อเด็ดขาด ระหว่างฉันกับพระพันปี ต้องมีใครสักคนที่โกหกแน่นอน แต่ฉันแน่ใจว่าฉันไม่มีทางโกหก เพราะหยกชิ้นนี้เป็นของที่พระสนมกงบินให้ฉัน อีกทั้งบนหยกยังสลักชื่อเขาเอาไว้อีก เขาไม่มีทางนำหยกที่ได้กลับคืนมาแล้วไปให้ผู้อื่นอีกครั้งหรอก

และฉันมีความรู้สึกว่พระพันปีไม่โกหก สำหรับนางแล้วหยกชิ้นนี้คือสัญลักษณ์แห่งการทดแทนบุญคุณ แต่ตั้งแต่วินาทีที่นางคืนหยกครึ่งซีกให้แก่ฉันก็เท่ากับว่านางหมดภาระในการเก็บรักษาหยกนี้แล้ว ที่สำคัญนางไม่น่าจะโกหกฉัน เพราะนางรู้ดีว่าฉันต้องนำไปบอกฮันแน่

ถ้าฮันกับพระพันปีไม่ได้โกหก แล้วใครล่ะที่โกหก

ทันใดนั้นฉันก็นึกถึงคำพูดของฮันที่บอกว่าพระมเหสีนำหยกสองซีกไปซ่อมแล้วทำลาย ถ้าอย่างนั้นพระมเหสีก็น่าจะเป็นคนกลางที่ทำให้ฮันกับพระพันปีรับรู้เรื่องราวต่างกัน หากนางเป็นคนสั่งให้แกซี คิมซังกุงแห่งตำหนักนำหยกสองซีกนั้นไปให้พระพันปีโดยอ้างว่าฮันเป็นคนสั่ง แล้วทำไมคนที่ได้รับหยกสองซีกนั้นต้องเป็นพระพันปีละ แล้วทำไมต้องเป็นคืนที่พระเจ้าซอนโจสวรรคตด้วย

ในทางประวัติศาสตร์นั้นยังมีข้อถกเถียงมากมายเกี่ยวกับการสวรรคตของพระเจ้าซอนโจ บ้างก็ว่าก่อนพระเจ้าซอนโจสวรรคต พระเจ้าซอนโจ

ได้สั่งเสียกับพระพันปีอันมากกว่าให้ฮันพ้นจากการเป็นองค์ชายรัชทายาท และยกบัลลังก์ให้องค์ชายของซังแทน โดยที่พระพันปีจะต้องเป็นผู้สำเร็จราชการแทน จนกว่าองค์ชายของซังจะเติบโตใหญ่

ถ้าคำสั่งเสียนั้นมีอยู่จริง และฮันได้รับรู้ ฮันจะต้องปลดตัวเองออกจากตำแหน่ง และยกบัลลังก์ให้องค์ชายของซังแน่นอน ฉันมั่นใจ แต่ถ้าเป็นพระมเหสีล่ะก็ นางจะไม่มีวันให้เกิดเรื่องอย่างนั้นแน่ๆ เพราะนางเคยบอกว่าอยากให้ฮันได้ขึ้นครองราชย์เพื่อผลประโยชน์ของวงศ์ตระกูลนางเอง

พระมเหสีคงจะรู้ว่าหยกนี่เปรียบเหมือนบุญคุณที่ฮันมีต่อพระพันปี นางจึงมอบให้พระพันปีเพื่ออย่าเตือนถึงบุญคุณ พระพันปีจะได้ไม่ทำตามคำสั่งเสียของพระเจ้าซอนโจ

ฉันเงยหน้ามองท้องฟ้าหลังออกมาจากตำหนักของพระพันปี ทันทีที่ตากระทบกับแสงแดดยามเช้า ฉันก็รู้สึกแสบตาและมึนหัว อุณหภูมิจะต้องรีบวิ่งเข้ามาประคอง

"ไม่เป็นไรใช่ไหมเพคะ"

ฉันตอบว่าไม่เป็นอะไรแล้วเงยหน้ามองท้องฟ้าที่สดใสอีกครั้ง ฉันจะบอกความจริงกับฮันอย่างไรว่าหยกของพระสนมกงบินอยู่ที่พระพันปี ถ้าเขารู้แล้วตามไปเอาหยกคืนจากพระพันปีล่ะ ถ้าอย่างนั้นพระพันปีจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้นให้ฮันฟัง แล้วเรื่องที่พระมเหสีสร้างเอาไว้อาจจะถูกเปิดเผยก็ได้

ตอนนี้ฮันได้เป็นพระราชาแล้ว ซึ่งเป็นไปตามประวัติศาสตร์ที่ฉันรู้มา แต่ถ้าฉันยังดื้อสืบทอดเรื่องนี้ต่อไป ประวัติศาสตร์อาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้

ดังนั้นฉันจึงได้ขอสรุปว่าถ้าฉันเลือกที่จะไม่พูดออกไป ก็จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง

โคม

การก่อสร้างพระราชวังซังต็อกเสร็จสิ้นในปีถัดมา

สน้าย้ายมาอยู่พระราชวังซังต็อกในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง ฉันจึงได้ย้ายตามเขามาด้วย และพระราชวังชั่วคราวก็ได้รับชื่ออย่างเป็นทางการว่า 'พระราชวังคยองอน'

หลังจากที่พระราชยาย้ายเข้ามาอยู่ในพระราชวังใหม่ สิ่งต่างๆ มากมายก็เปลี่ยนแปลงไป หนึ่งในนั้นคือจงฮักได้ถูกเปิดอย่างเป็นทางการ บรรดาเชื้อพระวงศ์ได้มาร่ำเรียนกันที่นี่ รวมถึงจงและมยองด้วย ซึ่งทุกครั้งที่จงกับมยองไปเรียนที่จงฮัก ฉันก็จะเชิญพวกเขามาที่ตำหนักของฉัน

"อรรอยใหม่"

อาหารที่ฉันกับอนจีช่วยกันทำตั้งแต่เช้ามีตึกคือต็อกโบกกี* อาหารที่เด็กทุกคนน่าจะชอบ แต่สีหน้าของมยองกลับเฉยชาทั้งที่ฉันหวังว่าเขาจะกินอย่างเอร็ดอร่อย

แล้วจก็เป็นคนตอบแทนมยองที่พูดไม่ได้

"อรรอยพะยะค่ะ"

* แบ่งลักษณะเป็นแท่ง ผัดกับซอสพริก ใสผักและเนื้อสัตว์

ท่าทางของจงที่นั่งตัวตรงและถามคำตอบคำทำให้ฉันนึกถึงองค์ชาย จงวอน จงวางตัวสง่างามมาก ไม่ใช่เด็กน้อยจงที่ฉันเคยรู้จักอีกต่อไปแล้ว ตอนนี้จงอายุสิบเจ็ดปี เพิ่งแต่งงานไปเมื่อปีที่แล้ว ใจหนึ่งของฉันอยากจะเล่าเรื่องสมัยที่เคยอยู่ด้วยกันในฐานะซังกุงพระพี่เลี้ยง แต่จงจำฉันไม่ได้ อีกต่อไปแล้ว

"มย็อง มย็องเองก็อรร้อยโซ่ไหม" ฉันสบตากับมย็องและค่อยๆ เอ่ยถาม มย็องพยักหน้าสองครั้งแทนคำตอบ ฉันจึงยิ้มอย่างโล่งอก ระหว่างนั้น จงก็หันไปมองน้องแล้วยิ้มให้อย่างอบอุ่น

จงกับมย็องเป็นพี่น้องที่มีความสัมพันธ์ดีมาก ๆ จงดูแลมย็องเป็นอย่างดี เมื่อเปรียบเทียบกับน้องอีกสองคน ดูแลดีจนคนในวังต่างพากันพูดถึง แต่ฉันมองพวกเขาแล้วก็รู้สึกเป็นกังวลหากพวกเขาได้รู้ความจริงว่าไม่ใช่พี่น้องกันจริงๆ สำหรับจงนั้นฉันมั่นใจว่าเขาคงจะดูแลน้องดีเหมือนเดิม แต่สำหรับมย็อง ฉันกลัวว่าเขาจะได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจหากได้รู้ว่าเป็นคนที่ไม่ใช่พ่อแม่ที่แท้จริง

"พระสนมวอนบิน วันนี้มย็องได้รับคำชมเชยจากท่านอาจารย์ที่จงรักด้วยนะพะยะคะ"

"คำชมเชยรี"

"พะยะคะ ท่านอาจารย์ชมว่าลายมืองดงามมาก"

แม้มย็องจะพูดไม่ได้ แต่เรื่องอื่นนั้นเขาเป็นปกติมาก เฉลียวๆ อาจจะดีกว่าคนปกติด้วยซ้ำ มย็องพูดไม่ได้ จึงถ่ายทอดความในใจของตัวเองผ่านตัวอักษรอย่างตั้งใจ นั่นจึงทำให้มย็องเขียนได้เยอะกว่าคนอื่น และมีลายมือสวย

"ขอดูหน่อยได้ไหม"

มย็องรีบพยักหน้าทันที

ที่ตำหนักของฉันมีอุปกรณ์การเขียนอยู่ มย็องจึงรีบไปหยิบพู่กัน

แล้วลงมือเขียนลงบนกระดาษ ดวงตาของมัยองเป็นประกายระยิบระยับมาก
มัยองเขียนคำว่า 'คโยฮวาดัง' บนกระดาษ ฉันรีบปรบมืออย่างดีใจ
มองปราดเตี้ยก็รู้ว่าเป็นตัวอักษรที่สวยงามมากสำหรับเด็กอายุแปดขวบ
มัยองยื่นกระดาษแผ่นนั้นส่งให้ฉันอย่างภาคภูมิใจ

"เขียนเก่งมากจ้ะ"

คำชมของฉันทำให้แก้มของมัยองแดงก่ำ จากนั้นก็ชำเลื่องมองจง
แล้วทำท่าส่งสัญญาณอะไรบางอย่าง

จงที่อ่านความในใจของมัยองออกจึงหันมาพูดกับฉันว่า "มัยอง
อยากมอบตัวอักษรนี้ให้พระสนมวอนบินพะยะค่ะ"

"ขอบใจนะมัยอง"

มัยองยิ้มกว้างอย่างไร้เดียงสา

"พอจะรู้ไหมจะว่ามัยองชอบอะไรบ้าง" ฉันหันไปเอ่ยถามจง

"ชอบโคมพะยะค่ะ"

"โคมรี"

"พะยะค่ะ เราชอบปล่อยโคมกัน"

"มัยอง ชอบปล่อยโคมหรือจ้ะ"

คำถามของฉันทำให้มัยองยิ้มกว้างอีกครั้งแล้วพยักหน้าอย่างแรง
เพื่อยืนยันคำตอบ ฉันจึงตั้งใจว่าจะทำโคมให้เป็นของขวัญลูกชายคนนี้
ของฉัน

สนมอบหมายให้องค์ชายจองวอนเป็นผู้จัดงานอภิเษกสมรสของ
องค์ชายลีจี ลูกชายเพียงคนเดียวของสน ที่ตอนนี้ได้ขึ้นเป็นองค์ชาย
รัชทายาทแล้ว หลังจากองค์ชายอิมเสสเสียชีวิต องค์ชายจองวอนก็กลายเป็น
เชื้อพระวงศ์ที่อายุมากที่สุด นอกจากนั้นสนยังไว้วางใจองค์ชายจองวอน
ด้วย เขามักจะเรียกองค์ชายจองวอนมาปรึกษางานราชการเสมอ

การกระทำเช่นนี้ของชนถือว่าพิเศษมาก เพราะทุกคนต่างรู้ดีถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระสนมอินบินกับชน แต่ความไว้นื้อเชื่อใจของชนที่มีต่อองค์ชายจวงวอนกลับหนักแน่นมั่นคง และทำให้ถูกขุนนางที่สนับสนุนชนต่างจับตามอง เพราะพวกเขากลัวว่าองค์ชายจวงวอนจะเป็นภัยคุกคามต่อบัลลังก์ของชน ซึ่งตามประวัติศาสตร์ที่ฉันรู้นั้นก็เป็นจริงตามที่พวกเขากลัว เพราะในอนาคตคงจะเข้ายึดบัลลังก์และกลายเป็นพระเจ้าอินโจ

"ถึงแม้เครื่องผมจะทำให้ไม่สะดวกสบาย แต่เมื่อพระสนมสวม ก็กลายเป็นพระสนมผู้เรียบร้อยไปเลยนะเพคะ"

อุณจียื่นน้ำหวานที่หมักจากข้าวมาให้ฉันที่กำลังง่วนอยู่กับการทำโคม นางหัวเราะคิกคักแล้วเข้ามาช่วยประกอบวิกของฉันให้กลับไปอยู่ในตำแหน่งเดิม วันนี้ฉันไม่รู้สึกรำคาญกับวิกนี้เลย เพราะฉันมีสิ่งอื่นที่กำลังจดจ่ออยู่

"ข้าต้องทำให้เสร็จภายในวันนี้"

อุณจีหันไปมองโคมหลากหลายชนิดที่วางระเกะระกะอยู่เต็มพื้นก่อนจะถอนหายใจ

"อย่าทำอะไรไร้ประโยชน์เลยเพคะ"

"ไม่ได้ โอกาสมีเพียงแค่วันนี้เท่านั้น"

วันนี้หลังจากเสร็จสิ้นพิธีอภิเษกสมรส ก็จะมีงานเลี้ยงต่อจนถึงดึก ซึ่งมียोगก็จะมาร่วมในงานเลี้ยงนี้ด้วย และแน่นอนว่าเชื้อพระวงศ์รุ่นเยาว์และเชื้อพระวงศ์ที่เป็นสตรีจะต้องกลับก่อนพระอาทิตย์ตกดิน แต่ฉันจะขอร้องให้องค์ชายจวงวอนพามียोगมาหาฉันที่ตำหนัก

"เหตุใดพระสนมถึงได้เอ็นดูองค์ชายน้อยองค์นี้มากขนาดนี้เพคะ"

"คือว่า..."

ฉันไม่อาจบอกความจริงอุณจีได้ เพราะนี่เป็นความจริงที่มีเพียงแค่

องค์ชายจงวอนกับฉันเท่านั้นที่รู้เรื่องราวทั้งหมด และคนที่ควรจะรู้ความจริงนี้เป็นคนต่อไปคือฮน ฉันไม่อยากให้คนอื่นรู้เรื่องนี้ก่อนเขา

"เพราะป่วยนะ" ฉันพิมพ์พาลางเบนสายตาไปทางโคมที่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว

"ป่วยหรือเพคะ นอกจากพูดไม่ได้ องค์ชายก็ดูร่าเริงและสุขภาพแข็งแรงดีนะเพคะ"

ฉันเงยหน้ามองฮนอีกครั้ง

"พระสนมเร่งมือองค์ชายให้ผ่าบาทสิเพคะ พระสนมจะได้ไม่ต้องไปดูแลองค์ชายของผู้อื่นแบบนี้"

ฉันถอนหายใจกับคำพูดของฮนจี แต่ฮนจีพูดเพราะไม่รู้ ฉันจึงไม่อยากถือสา

"เป็นอย่างไร" ฉันยื่นโคมให้ฮนจีดูเพื่อเปลี่ยนเรื่อง

"น่าจะลอยขึ้นได้นะเพคะ"

"พอลอยขึ้นไปบนฟ้า ก็จะเห็นเป็นเหมือนดาวระยิบระยับ"

"ขอให้สำเร็จนะเพคะ" ฮนจียิ้มแล้วอวยพร

"ตอนนี้อองค์ชายจงวอนคงจะกำลังพักผ่อนเพื่อรอเข้าร่วมงานเลี้ยงเจ้าไปกราบทูลองค์ชายว่าให้มาเจอข้าที่สวนข้างตำหนักของข้าหน่อย"

"เพคะพระสนม" ฮนจีรับคำสั่งของฉันแล้วเดินออกไป

พระราชวังซังด็อกถูกฉาบด้วยแสงอาทิตย์สีส้มทอง

"พระสนมวอนบิน"

หลังจากที่ฉันมารอได้สักครู่ องค์ชายจงวอนก็ปรากฏตัว

"หม่อมฉันมีเรื่องจะรบกวนองค์ชายเพคะ"

"มีอะไรหรือพะยะคะ"

"หลังพระอาทิตย์ตกดิน องค์ชายช่วยพามียองมาหาหม่อมฉัน"

ที่ตำหนักใต้โหมเพคะ"

องค์ชายจงวอนทำหน้าที่ลำบากใจก่อนจะตอบว่า

"เรื่องนี้พระสนมควรส่งนางโนไปบอกชายาของหม่อมฉันจะดีกว่า
นะพะยะค่ะ"

ฉันผิดหวังกับคำพูดของเขา ตอนนี้เขารู้สึกอึดอัดเวลาอยู่กับฉัน
แม้จะอยู่ด้วยกันเพียงลำพังอย่างนั้นหรือ แต่ถ้าจะคิดอีกแง่หนึ่ง ตอนนี้
ฉันเป็นสนมของพระราชาแล้ว การเรียกเขามาพบอย่างนี้ถือว่าไม่ถูกต้อง
และไม่เหมาะสมนัก แต่ถ้าคิดในแง่ของฉัน เขาคือเพื่อนสนิทคนหนึ่ง
ที่เคยใช้ชีวิตร่วมกันตอนถูกเนรเทศ

"คือ... พระชายาของพระองค์..."

"ตอนนี้อยู่ที่ตำหนักพระมเหสีพะยะค่ะ" เขาตอบพร้อมกับมอง
ข้ามไหล่ของฉันไปจับจ้องอยู่ที่แสงอาทิตย์สุดท้ายของวัน

"สบายดีโหมเพคะ" คำถามของฉันทำให้เขาชะงักเล็กน้อย

"พะยะค่ะ"

คำตอบช่างสั้นเหลือเกิน ท่าทางที่ดูเหมือนไม่อยากจะพูดด้วยทำให้
ฉันหลบตาลงต่ำอย่างไร้เรี่ยวแรง ฉันคิดว่าอีกเดี๋ยวเขาก็คงจะเดินหนีฉันไป
แต่เขาไม่ทำอย่างนั้น เท้าของเขาที่ฉันมองเห็นอยู่เบื้องหน้ายังไม่
ขยับเขยื้อนไปไหน ฉันจึงเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของเขาอีกครั้ง ตอนนี้
สีหน้ารู้สึกผิดกำลังฉาบอยู่บนใบหน้าของเขา

"หากพิธีอภิเษกขององค์ชายรัชทายาทเสร็จเรียบร้อยแล้ว หม่อมฉัน
จะกราบทูลฝ่าบาทเรื่องมียิ่งพะยะค่ะ"

เขาเป็นคนที่อ่านใจฉันได้ก่อนที่ฉันจะพูดอะไรออกมาเสียอีก คนที่
ช่วยเหลือฉันก่อนที่จะร้องขอ แม้ภายนอกจะดูเย็นชากับฉันมาก แต่
การกระทำที่ออกมาจากใจนั้นใส่ใจฉันเหลือเกิน

"ไม่ต้องหวั่นพะคะ ไม่ต้องกราบทูลหวั่นพะคะ"

"หมายความว่าอย่างไร..." ใบหน้าขององค์ชายจองวอนเต็มไปด้วยความสับสนเพราะนึกไม่ถึงว่าฉันจะพูดอย่างนั้นออกไป

"หม่อมฉันอยากกราบทูลฝ่าบาทเรื่องนี้มาก แต่ตอนนี้ความคิดของหม่อมฉันเปลี่ยนแปลงไปแล้วพะคะ หม่อมฉันอยากให้มียोगเติบโตมากกว่านี้เสียก่อน ระหว่างนั้นหม่อมฉันอยากให้ฝ่าบาทกับมียोगได้ใกล้ชิดกันมากขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ แล้วหม่อมฉันค่อยกราบทูลในตอนนั้นน่าจะดีกว่าพะคะ"

"เปลี่ยนใจแล้วหรือพะยะคะ"

"หม่อมฉันเองก็ไม่รู้หัวใจของหม่อมฉันเหมือนกันพะคะ ว่าเปลี่ยนไปได้อย่างไรกัน หม่อมฉันเองก็อยากจะเปิดเผยเรื่องนี้ในเร็ววัน แต่หม่อมฉันก็เป็นห่วงว่าหลังจากที่มียोगรับรู้ความจริงแล้ว มียोगจะเกิดบาดแผลในใจมากน้อยแค่ไหน มียोगยังเด็กมาก"

ฉันเผยความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่ในใจให้องค์ชายจองวอนฟัง

"นั่นคือหัวใจของคนเป็นแม่..."

เขารู้สาเหตุที่ทำให้ฉันเปลี่ยนใจ

"ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันจะทำตามพระประสงค์ของพระสนมพะยะคะ"

เขาหันหลังกลับทันทีที่พูดจบ แต่ฉันเอ่ยรั้งเขาเอาไว้

"หม่อมฉันฝากขอบพระทัยพระชายาด้วยนะพะคะ ที่เลี้ยงมียोगมาจนเติบโตใหญ่ถึงวันนี้"

คำพูดของฉันทำให้องค์ชายจองวอนสุดลมหายใจเข้าเสือกใหญ่

"ชายาคงไม่รับหรรอกพะยะคะ"

"อะไรนะพะคะ"

"จนถึงตอนนี้ชายายังเชื่อว่ามียोगคือลูกของหม่อมฉันกับพระสนม แม้จะเลี้ยงมียोगมาจนถึงทุกวันนี้ แต่คงไม่รับคำขอบคุณนั้นหรรอกพะยะคะ"

ฟังจากคำพูดของเขาแล้ว พระชายาของเขายังคงเข้าใจผิดเรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับเขา ถ้าเขาไม่พยายามแก้ไขความเข้าใจผิดนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาของพวกเขา ก็จะยิ่งร้ายฉิบหายไปเรื่อยๆ ฉันรู้สึกผิดกับพระชายาของเขาเหลือเกิน พอเวลาผ่านไปฉันจึงเข้าใจได้ว่า ท่าทางห่างเหินของพระชายาที่มีต่อองค์ชายจวงวอนนั้น คงจะมาจากความรักนั่นเอง

"ถึงแม้ภายนอกพระชายาจะดูเย็นชา แต่การที่พระชายาเลี้ยงดูมียอง มาจนถึงวันนี้ก็เป็นเพราะพระชายาต้องการทำเพื่อองค์ชายจวงวอนนะเพคะ องค์ชายจวงวอนช่วยบอกพระชายาด้วยถ้อยคำอันอบอุ่นที่นะเพคะ ความสัมพันธ์ของพระชายากับองค์ชายจวงวอนจะได้..."

"พระสนมวอนบิน" องค์ชายจวงวอนรีบพูดตัดบท

"หม่อมฉันรู้ว่าชายาของหม่อมฉันไม่ใช่สตรีที่เย็นชา นางเป็นคนดีทั้งในอดีตและในตอนนี้" องค์ชายจวงวอนพูดลงท้ายใจเข้าอีกครั้ง และส่งสายตาแน่วแน่ตรงมาทางฉัน "แต่หม่อมฉันคิดว่าชายากับหม่อมฉันไม่ได้ผูกพันกันตั้งแต่แรก เหมือนกับหม่อมฉันและพระสนมที่ไม่ได้ผูกพันกันตั้งแต่แรกพะย่ะค่ะ"

เขาต้องการจะบอกอะไรกันแน่ ในแวตตาของเขาตอนนี้เต็มไปด้วยความเศร้าโศกราวกับเสียใจที่พูดเช่นนั้นออกมา

"ชายาของหม่อมฉันคือหญิงที่องค์ชายชินซองพี่ชายแท้ๆ ของหม่อมฉันมีใจให้ หม่อมฉันรู้ความจริงนี้ดี แต่นางกลับต้องมาเป็นชายาของหม่อมฉันตามพระประสงค์ของเสด็จพ่อ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาหม่อมฉันก็เชื่อมาตลอดว่านางคือคู่ที่ฟ้ากำหนดมาให้ แต่เมื่อไม่นานมานี้หม่อมฉันก็เพิ่งรู้ว่ามันไม่ใช่"

องค์ชายจวงวอนมองมาที่ฉันอีกครั้ง

"ช่วงที่ท่านพี่ป่วยหนักในช่วงลี้ภัยสงคราม ก่อนสิ้นลมท่านพี่เอาแต่เรียกชื่อชายาของหม่อมฉัน ตอนนั้นหม่อมฉันจึงได้รู้ว่าท่านพี่ไม่เคยลืม

นางเลย ทั้งที่นางคือชายาของหม่อมฉัน ท่านพี่กลับเก็บนางเอาไว้ในใจ
ของตัวเองเรื่อยมาโดยไม่มีใครล่วงรู้ ตอนนั้นหม่อมฉันไม่เข้าใจหัวใจ
ของท่านพี่เลย แต่ตอนนี้หม่อมฉันเข้าใจหัวใจของท่านพี่อย่างถ่องแท้แล้ว..."

ฉันรับรู้ถึงความรู้สึกขององค์ชายจงวอนที่กำลังเล่าเรื่องนี้ พอได้
มองฉันกับชน เขาคงรู้สึกเหมือนได้มองเห็นองค์ชายชินชอง ตนเอง และ
พระชายาในอดีต เขาต้องปล่อยให้ฉันเคียงคู่กับชนโดยที่ตนเองได้แต่เพียง
เก็บฉันเอาไว้ในใจ

เวลาผ่านไปสิบกว่าปีนับตั้งแต่ได้เจอกับเขาเป็นครั้งแรก ทั้งที่เวลา
ผ่านมาเนิ่นนาน แต่หัวใจของเขามิให้ฉันกลับไม่เคยเปลี่ยนแปลง เรา
ไม่อาจเป็นเพื่อนกันได้เลย มีเพียงฉันเท่านั้นที่อยากเป็นเพื่อนกับเขา

สายตาของเขากำลังจ้องมองมานั้นกำลังพร่าพรูความรู้สึกภายในใจ
ฉันจึงเบือนหน้าหนีสายตาคุณั้น ฉันรู้สึกผิดและรู้สึกละอายที่ไม่สามารถ
ตอบรับหัวใจของเขาได้

"นั่นใช่คิมชึงกุงแห่งตำหนักใหญ่หรือไม่"

เสียงที่ดังแว่วมาทำให้ฉันหันไปมอง แกชีกำลังมองฉันกับองค์ชาย
จงวอนอยู่หลังเสา และคนที่ตะโกนถามแกชีก็คือพระสนมซุกวอนที่ยืนอยู่
ไม่ไกลออกไป

"พระ... พระสนมซุกวอน!" แกชีรีบเดินไปทำความเคารพพระสนม
ซุกวอนอย่างตกใจ

พระสนมซุกวอนหันมามองที่ฉันกับองค์ชายจงวอนก่อนจะหันไปยิ้ม
ให้แกชี

"เจ้ามาทำอะไรตรงนี้"

"หม่อม... หม่อมฉัน... มาตามองค์ชายจงวอนตามพระบัญชา
ของฝ่าบาทพะคะ"

ถ้าเป็นเวลาปกติ แกชีจะทำท่าทางไม่แยแสพระสนมซุกวอน เพราะ

สถานะของพระสนมซุกวอนนั้นด้อยต่ำยิ่งกว่านางในส่วนพระองค์ของตำหนักพระมเหสีเสียอีก แต่ตรงนี้มีฉันกับองค์ชายจองวอนยืนอยู่ด้วย แกะซีจึงจำเป็นต้องนอบน้อม

"อย่างนั้นรี ถ้าเช่นนั้นเจ้าไปกราบทูลฝ่าบาทที่ว่าข้าได้พบกับองค์ชายจองวอนโดยบังเอิญ จึงเดินคุยกันเรื่อยมาจนถึงที่นี่"

"เพ...เพคะ...พระสนมซุกวอน"

แกะซีทำความเคารพอีกครั้งและทำท่าจะเดินจากไป แต่พระสนมซุกวอนยังคงรั้งแกะซีเอาไว้ แล้วถอดกำไลออกจากข้อมือของตัวเองยื่นให้แกะซี

"ขอใจเจ้ามากที่คอยดูแลฝ่าบาท ข้าอยากมอบสิ่งนี้ให้เจ้าเป็นการตอบแทน รับไปเสียสิ"

แกะซีมองกำไลด้วยแวตาลูกวาว นางรับกำไลแล้วรีบวิ่งเดินกึ่งวิ่งออกไปทันที พระสนมซุกวอนจึงยิ้มแล้วเดินมาทักทายเราสองคน

"ท่านพี่รีบไปจากตรงนี้เถิด หากมีใครมาพบเข้าอีกจะเข้าใจผิดได้นะเพคะ"

"ข้ารู้แล้ว แต่ของมีค่าชิ้นนั้นเป็นมรดกตกทอดมาจากท่านแม่ของเจ้า ไม่ใช่รี มอบให้คิมซังกุงไปได้อย่างไรกัน"

คำพูดขององค์ชายจองวอนทำให้ฉันนึกขึ้นได้ว่าพระสนมซุกวอนเป็นหลานสาวของพระสนมอินบิน จึงมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องขององค์ชายจองวอน พระสนมซุกวอนคงตั้งใจมอบกำไลเป็นคำปิดปากแกะซีที่เห็นภาพของฉันทับองค์ชายจองวอนอยู่ด้วยกันสองต่อสองสินะ

"ในวังแห่งนี้ถ้าหากเรามีสิ่งของที่ล้ำค่ามากกว่าตัวเอง ของสิ่งนั้นก็กลายเป็นอาวุธที่ย้อนกลับมาคุกคามตัวเองเพคะ"

พระสนมซุกวอนเอ่ยพลางหัวเราะเบาๆ ท่าทางของนางในตอนนี้อย่างแตกต่างจากท่าทางหดหู่ที่ได้เห็นในเวลาปกตಿಯที่น่าตกใจ

องค์ชายจงวอนทำท่าจะพูดอะไรสักอย่างกับพระสนมชุกวอน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจแล้วรีบเดินจากไปจนลับตา

"ทั้งที่เป็นมรดกของท่านแม่แท้ๆ... พระสนมไม่มีของสิ่งอื่นมอบให้ คิมชังกุงเลยหรือ"

"อย่ากังวลไปเลยเพคะ"

"ขอบใจพระสนมมากที่ให้ความช่วยเหลือ แต่ได้โปรดอย่าเข้าใจผิด ข้ากับองค์ชายจงวอน..."

"พระสนมไม่จำเป็นต้องอธิบายให้คนต่ำต้อยอย่างหม่อมฉันฟังหรอก เพคะ"

พระสนมชุกวอนเงยหน้าขึ้น

"หม่อมฉันรู้ดีว่าท่านพี่จงวอนเป็นคนอย่างไร เพราะท่านพี่มีความจำเป็นจึงต้องมาพบพระสนมวอนบินทีนี้ แต่คนไม่ดีก็สามารถสร้างข่าวลือได้ทุกเมื่อ เพราะอย่างนั้นหม่อมฉันจึงมอบของล้ำค่าเพื่อเป็นการปิดปากคิมชังกุง หม่อมฉันรู้ว่าคิมชังกุงหลงใหลในวัตถุ ซึ่งหม่อมฉันหวังว่าจะเป็นการปิดปากคิมชังกุงให้เงียบสนิทได้เพคะ"

พระสนมชุกวอนหมุนตัวและทำท่าจะเดินจากไป แต่แล้วก็หยุดชะงักพลางหันมาเอ่ย "พระสนมวอนบินควรระวังคิมชังกุงให้ดีนะเพคะ"

พระสนมชุกวอนมองคนออก เพราะนั่นที่มาจากอนาคตรู้ดีว่าเกชึหรือคิมชังกุงนั้นเป็นคนอย่างไร แต่นั่นกลับสงสัยในตัวพระสนมชุกวอนมากกว่าเท่าที่ฉันเห็นมาก็คือถ้าพระสนมชุกวอนไม่ไปรอเพื่อเข้าเฝ้าพระมเหสีที่ตำหนัก ก็จะไม่ได้อยู่ที่ตำหนักของตัวเองไม่ยอมไปไหน

"พระสนมชุกวอนหมายความว่าอย่างไร"

"คิมชังกุงเป็นชังกุงของตำหนักใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นเหมือนมือและเท้าของพระมเหสี แต่คิมชังกุงลุ่มหลงในทรัพย์สินมีค่า พระมเหสีจึงใช้ของมีค่าซื้อใจคิมชังกุง แต่หากมีคนมอบของที่มีค่ามากกว่า คิมชังกุง

ก็พร้อมจะเปลี่ยนข้างได้เสมอ ดังนั้นอย่าเชื่อใจนางเป็นอันขาดนะเพคะ"

พอเตือนเสร็จพระสนมซุกวอนก็เดินจากไป ปล่อยให้ฉันยืนนึกถึงเรื่องราวของแกซีที่เคยรู้มาจากประวัติศาสตร์อยู่เพียงลำพัง

โคมนับสิบกำลังลอยสว่างไสวอยู่เหนือสระน้ำของตำหนัก มีย่องถึงกับทำตาโตด้วยความตกตะลึง

"มีย่อง"

ยิ่งโคมลอยสูงเท่าไรก็ยิ่งดงามราวกับทางช้างเผือก สีหน้าของมีย่องที่เงยหน้ามองโคมนั้นสดใสเสียยิ่งกว่าแสงของโคมเสียอีก ฉันรับรู้ได้ว่ามีย่องกำลังโกรธดีใจอยู่ในอก แม้จะไม่ได้ยินเสียงนั้น แต่ฉันก็รู้สึกสุขใจอย่างบอกไม่ถูก

"ขอบใจไหม"

มีย่องหันมาพยักหน้าอย่างแรง ระหว่างนั้นอุณจีนาโคมที่ยังไม่ได้จุดไฟมาให้ ฉันจึงจุดไฟแล้วยื่นให้มีย่อง

"ลองปล่อยดูไหมจะ"

มีย่องรับโคมลอยอย่างทะนุถนอมแล้วพยายามปล่อยออกไป ภาพนั้นน่ารักเสียจนฉันหัวเราะออกมาเบาๆ แต่แล้วอุณจีก็เดินเข้ามากระซิบกระซาบ

"ฝ่าบาทเสด็จเพคะ"

พอฉันหันไปมองก็เห็นเงาตะคุ่มของฮนอยู่ตรงสระใหญ่

"ทำอย่างไรดีเพคะพระสนม"

ฉันลึงเลใจอยู่ชั่วครู่ หากนางในทั้งตำหนักที่อยู่ตรงนี้รู้ว่าฮนมาพวกนางคงจะตกใจและวุ่นวายทั้งตำหนักอย่างแน่นอน ดูจากการที่ฮนมาคนเดียวและยืนอยู่ห่างๆ แล้ว ฉันเดาได้ว่าฮนต้องการมาหาฉันแบบเงียบๆ โดยไม่มีพิธีรีตองใดๆ

'ดูเหมือนมีย่องจะไม่ชอบข้าเอาเสียเลย'

สนเคยพูดแบบนี้กับฉัน หรือการที่เขาหลบไปยืนอยู่ไกลๆ เป็นเพราะเห็นมียองอยู่ตรงนี้นั่นแหละ

ฉันสั่งให้อนจีไล่นางในทุกคนออกไปจากตรงนี้ แล้วเดินไปกระซิบกับมียองที่ยังคงพยายามจะปล่อยโคมให้ลอยขึ้นฟ้า

"ตรงสระเล็กนี้ไม่มีลมเลย ไปตรงสระใหญ่กันเถอะ ลมน่าจะแรงกว่า โคมคงจะลอยขึ้นได้ดี" ฉันชี้ไปทางสระใหญ่ที่ถูกปกคลุมไปด้วยความมืดมิด

ขณะที่กำลังจูงมียองเดินไป ฉันก็สร้างทำเป็นเดินสะดุดและร้องตะโกนขึ้นเสียงดัง "มาทางนี้สิ เร็วเข้า โอ๊ย!"

ทันใดนั้นเองสนก็รีบวิ่งออกจากความมืดเข้ามาประคองฉันเอาไว้ ฉันกระหึ่มยิ้มย่องที่การแสดงละครของตัวเองเป็นไปได้อย่างดี

"ฝ่าบาท"

พอสนรู้ว่าถูกหลอก เขาก็ถอนหายใจแล้วปล่อยฉันออกจากอ้อมกอดทันที

"เจ้าเล่นอะไรเนี่ย รู้ไหมว่าข้าตกใจแค่ไหน ห้ามเล่นอย่างนี้อีกนะ"

ฉันเริ่มรู้สึกผิดขึ้นมาเมื่อเห็นใบหน้าที่ตกใจจริงๆ ของสน ระหว่างนั้นฉันก็นึกได้ว่ามียองยืนอยู่ตรงนี้ด้วย พอหันไปมองก็เห็นมียองกำลังยืนตัวแข็งทื่อ ฉันจึงยิ้มพร้อมลูบหลังมียองเบาๆ

"มียอง ถวายความเคารพฝ่าบาทสิจ๊ะ"

มียองมองใบหน้าที่ยิ้มแย้มของฉันกับใบหน้าที่เคร่งขรึมของสนสลับกันไปมา ฉันดันหลังของมียองเบาๆ แต่มียองไม่ขยับเลย ฉันจึงเดินมาด้านหลังมียองแล้วจับไหล่ทั้งสองข้างของมียองเอาไว้ ก่อนจะดันตัวมียองออกไปข้างหน้า แต่มียองก็ยังไม่ยอมขยับอีกเช่นเดิม ทั้งฉันยังรู้สึกว่ามีอะไรของมียองที่จับอยู่นั้นลูล่งด้วยซ้ำ ฉันจึงส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปทางสนแทน

"ฝ่าบาทเพคะ"

ฮนกระแอมเบาๆ "องค์ชาย..."

"มีย่องเพคะ มีย่อง"

ฮนถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะย่อตัวลงและสบตากับมีย่อง แต่มีย่องกลับรีบก้าวถอยหลังหนีหนึ่งก้าวทันที

"มีย่อง..."

ฮนยิ้มพร้อมกับลูบหัวมีย่องเบาๆ มีย่องจึงยิ่งก้มตัวต่ำลงกว่าเดิม "เช่นนั้นข้ากลับก่อนจะดีกว่า"

ทันทีที่ฮนหมุนตัวและทำท่าจะเดินจากไป ฉันทักหันไปพูดกับมีย่องเพื่อแก้ไขสถานการณ์

"มีย่องขอให้ฝ่าบาททรงช่วยปล่อยโคมลอยนี้สิ เร็วเข้า"

มีย่องเงยหน้ามองฉันทราบกับต้องการความแน่ใจ พอฉนยิ้มแล้วพยักหน้าให้ มีย่องก็ค่อยๆ เดินไปหาฮนช้าๆ ก่อนจะยื่นโคมให้ฮนอย่างระมัดระวัง

ฮนรับโคมนั้นมาแล้วหันไปทางสระน้ำ จากนั้นก็ยกโคมขึ้นสูงแล้วค่อยๆ ปล่อยมือ แต่โคมก็ยังคงไม่ลอยขึ้น ฮนจึงสอดมือเข้าไปในโคมแล้วเปลี่ยนตำแหน่งของโครงไม้ไผ่ที่อยู่ด้านใน ทันใดนั้นโคมก็ค่อยๆ ลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า

สีหน้าของมีย่องสดใสขึ้นทันที ฮนก็เช่นกัน เขามองโคมแล้วหันไปยิ้มให้มีย่อง ฉนมองภาพนี้แล้วรู้สึกอบอุ่นในหัวใจอย่างมาก แม้ทั้งสองจะยังไม่รู้ว่าเป็นพ่อลูกกัน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ครอบครัวของเราได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกัน ฉนจึงไม่ยากปล่อยให้เวลาอันแสนพิเศษนี้ผ่านไปเปล่าๆ

"มีย่อง รีบขอพรสิ"

มีย่องเงยหน้ามองราวกับขอคำอธิบาย

"พอลอยโคมขึ้นไปแล้วก็ต้องขอพร เหล่าเทพดาบนท้องฟ้าจะได้"

รับฟังพรของเราอย่างไรละ" พอพูดจบ ฉันก็พนมมือเพื่อให้มียิ่งทำตาม
"ฝ่าบาทก็ด้วยนะเพคะ เร็วเข้าเพคะ"

"แล้วเจ้าจะให้ข้าขอพรอะไรละ"

"อะไรก็ได้เพคะ เหล่าเทวดาจะรับฟังทุกพรของเราเพคะ"

ความเจ็บเข้าปกคลุมรอบสระน้ำอยู่ชั่วครู่ พอฉันแอบลื้มตามอง
ก็พบกับภาพอันน่าตกใจ เบื้องหน้า ภาพของคนสองคนที่หน้าเหมือนกัน
ราวกับแกะออกมากำลังยื่นขอพรอยู่เคียงข้างกัน ฉันจึงหลับตาลงอีกครั้ง
อย่างมีความสุข และตั้งใจขอพร

ในอนาคตหลังจากที่พวกเขาได้รู้ว่าเป็นพ่อลูกกันแล้ว ขอให้พวกเรา
ได้มาลอยโคมกันพร้อมหน้าพร้อมตาที่นี้อีกครั้งด้วยเถิด...

พอขอพรจบฉันก็ลื้มตา โคมที่ฮันปลอยกำลังลอยไปพร้อมกับโคม
ดวงอื่นๆ ที่อยู่บนท้องฟ้า และกลายเป็นส่วนหนึ่งของทางช้างเผือก วันที่
เราจะได้อยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวคงอยู่ไม่ไกลแล้ว...

ทว่าไม่นานนักฉันก็รู้ว่าสิ่งที่ตัวเองหวังนั้นไกลจากความเป็นจริง
อย่างมาก

ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1612 ซึ่งเป็นปีที่สี่แห่งการครองราชย์ของฮน
ฎีกาฉบับหนึ่งถูกส่งมาจากเจ้าเมืองบงซาน ซึ่งฎีกาฉบับนั้นมีการกล่าวถึง
กบฏคิมจิกแจ

ในวันที่หิมะสีเลือดโปรยปราย

สถานการณ์ทางการเมืองหลังสงครามอิมจินถูกรบงำโดยฝ่ายเหนือ พอถึงช่วงปลายรัชสมัยของพระเจ้าซอนโจ ฝ่ายเหนือก็ถูกแบ่งออกเป็น ฝ่ายเหนือใหญ่ที่สนับสนุนองค์ชายควังแฮกับฝ่ายเหนือเล็กที่สนับสนุนองค์ชายยองซัง

การขึ้นครองราชย์ขององค์ชายควังแฮทำให้ฝ่ายเหนือใหญ่ได้กุมอำนาจทางการเมือง แต่ฝ่ายเหนือใหญ่เป็นพวกหัวรุนแรงที่พื้นฐานทางการเมืองค่อนข้างอ่อนด้อย ฝ่ายเหนือใหญ่จึงพยายามยึดข้อหากบฏให้บรรดาขุนนางฝ่ายเหนือเล็กเพื่อกำจัดให้พ้นทาง หนึ่งในนั้นก็คือฎีกาที่เจ้าเมืองบงซานส่งมา เนื้อความของฎีการะบุว่าคิมจิกแจผู้เคยเป็นขุนนางฝ่ายพลเรือนสมัยพระเจ้าซอนโจได้ก่อความวุ่นวายเพื่อล้มราชบัลลังก์ของฮัน ผู้ต้องสงสัยทุกคนจึงถูกจับมาทรมานอย่างโหดเหี้ยมทารุณเพื่อให้ยอมรับสารภาพ ซึ่งผู้ต้องสงสัยทุกคนนั้นส่วนใหญ่เป็นขุนนางฝ่ายเหนือเล็ก

ยิ่งนานวันฝ่ายเหนือใหญ่ก็ยิ่งเขียนบทกำจัดฝ่ายเหนือเล็กอย่างไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด หนึ่งในฝ่ายเหนือเล็กที่ถูกยึดเยียดบทข้อหากบฏให้ก็คือองค์ชายจินริง บุตรบุญธรรมขององค์ชายซุนฮวา โอรสนอกสมรส

ของพระเจ้าซอนโจ โดยองค์ชายจินริงถูกกล่าวหาว่าเป็นคนที่จะก่อกบฏเพื่อชิงบัลลังก์ จึงถูกนำตัวไปขังเอาไว้เพื่อรอการไต่สวน แต่การไต่สวนก็ถูกเลื่อนออกไปเรื่อยๆ เพราะคำชี้แนะขององค์ชายจองวอน น้องชายที่สนิทปรองดองมากที่สุด ดังนั้นพวกขุนนางฝ่ายเหนือใหญ่จึงเริ่มไม่พอใจองค์ชายจองวอน

ทั้งที่เป็นช่วงกลางวันอยู่แท้ๆ แต่ดวงอาทิตย์ถูกเมฆบดบังจนทำให้ท้องฟ้าขมุกขมัว สายลมเย็นยะเยือกราวกับน้ำแข็งพัดเข้ามาในตำหนักผ่านหน้าต่างที่ถูกเปิดเอาไว้

"ไม่หนาวหรือเพคะ" อนุจิมองไปที่หน้าต่างพลางเอ่ยถาม

ฉันจึงส่ายหน้าและถอนหายใจออกมา

"อากาศหนาวนะเพคะ เปิดหน้าต่างทิ้งไว้เช่นนี้อาจจะทำให้ล้มป่วยได้"

"มีย่องล่ะ"

ฉันมองอนุจีที่ปิดหน้าต่างแล้วถามถึงมีย่อง ฉันไม่ได้เจอมีย่องมากกว่าครึ่งเดือนแล้ว ที่ผ่านมามีฉันจะได้เจอมีย่องทุกครั้งที่มีมีย่องมาจฮัก แต่หลังจากองค์ชายจินริงถูกจับกุมตัว จฮักก็ถูกปิด ฉันจึงไม่ได้เจอมีย่อง และเมื่อไม่กี่วันมานี้ฉันได้ยินมาว่ามีย่องป่วย

"ได้ยินมาว่ายังไม่หายจากไข้ะเพคะ"

"สืบกว่าวันแล้ว ยังไม่หายดีอีกรี" พอได้ฟังดังนั้นความไม่สบายใจของฉันก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ "ข้าจะไปดูมีย่องด้วยตัวเอง"

"พระมเหสีทรงไม่ประทานอนุญาตนะเพคะ"

เมื่อวานฉันไปที่ตำหนักพระมเหสีเพื่อขออนุญาตออกจากวังไปเยี่ยมมีย่องที่พักอยู่กับพระชายาขององค์ชายจองวอน แต่พระมเหสีไม่อนุญาต เพราะในเวลานี้องค์ชายจองวอนถูกจับตามองจากฝ่ายเหนือใหญ่เรื่ององค์ชายจินริง ฉันซึ่งอยู่ในตำแหน่งพระสนมของฮนจึงไม่สมควรที่จะ

ออกจากวังไปเยี่ยมคนในครอบครัวขององค์ชายจางวอน

ฉันรู้ว่าที่พระมเหสีพูดออกมานั้นไม่ได้ผิดเลยสักนิด แต่มียังคือลูกชายของฉัน พอได้ยินข่าวว่าเขาล้มป่วยอยู่นาน ฉันผู้เป็นแม่ก็ร้อนใจมาก การไม่สามารถออกไปดูลูกได้นั้นทำให้หัวใจของฉันทุกข์ทรมานราวกับถูกขังอยู่ในคุก

"หากพระมเหสีทรงไม่ประทานอนุญาต ข้าก็จะไปขอพระราชทานอนุญาตจากฝ่าบาทแทน"

แล้วฉันก็หอบหัวใจที่เต็มไปด้วยความกังวลมุ่งหน้าไปยังตำหนักของฮน

"ฝ่าบาท พระสนมวอนบินเสด็จพะย่ะค่ะ"

"พระสนมวอนบินรี ให้เข้ามาได้"

พอฮนอนุญาต ประตูของตำหนักก็ถูกเปิดออก ฉันจึงเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง แต่แล้วฉันก็ถึงกับตกใจเมื่อได้เห็นเอกสารมากมายอยู่บนโต๊ะทำงานของเขา

พอเห็นฉัน ฮนก็วางเอกสารในมือและส่งยิ้มให้ทันที "พระสนมวอนบินมาถึงที่นี่ด้วยเหตุอันใดรี"

พอรู้สึกถึงสายตาของนางในที่เย็นอยู่ ฉันจึงรีบทำความเคารพฮนอย่างเป็นทางการ ระหว่างนั้นขณะที่ชเวกึ้ไลงางในออกไปทั้งหมด ภายในตำหนักจึงเหลือแค่ฉันกับฮน

"กำลังอ่านฎีกาอยู่หรือ"

ฉันเดาว่าเอกสารเหล่านั้นคือฎีกาที่ถูกส่งมา แต่ฮนเพียงแค่มิให้ราวกับตั้งใจจะไม่ตอบ ซึ่งฉันรู้ว่าทำไมเขาจึงไม่ตอบคำถามของฉัน

ที่ผ่านมาแม้เขาต้องพบเจอกับเรื่องราวปวดหัวทางการเมืองมากมาย แต่เขาก็กังกับฉันเหมือนเดิม เขาจะไม่เล่าเรื่องงานภายในราชสำนักให้ฉันฟังเลย เขาจะแค่พูดคุยเรื่องทั่วไปและยิ้มให้ฉันอยู่เสมอ นั่นเป็นเพราะ

เขาคงไม่อยากให้ฉันไม่สบายใจไปกับเขาด้วย

"คยองมิน"

ฉันละลายตาจากภูิกามากมายแล้วเดินไปนั่งที่เก้าอี้ว่างข้างๆ เขา

"สีหน้าของเจ้าดูไม่ดีเลย ไม่สบายตรงไหนรีเปล่า" ฮนกุมมือนั้น
แล้วเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

"ข้าสบายดี"

"แล้วเจ้ามาหาข้าถึงที่นี่ด้วยเหตุใด มีเรื่องด่วนอะไรหรือเปล่า"

"มีเรื่องจะขอร้อง"

"ขอร้องรี"

"ข้าอยากออกจากวัง"

ทันทีที่ฉันพูดว่า 'อยากออกจากวัง' สีหน้าของเขาก็เคร่งเครียด
ฉันกลัวว่าเขาจะตีความหมายของการออกจากวังผิดจึงรีบอธิบาย

"มียोगไม่สบาย แม้จะเป็นแค่ใช้ธรรมดาแต่ก็เป็นหลายวันแล้ว ยัง
ไม่หายสักที ฉันจึงอยากออกจากวังไปเยี่ยมเขา"

สีหน้าเคร่งเครียดของฮนค่อยๆ คลายลง แต่เขาก็ถอนหายใจและ
พยายามโน้มน้าวใจฉัน

"ข้าก็ได้ยินมาเหมือนกันว่าเด็กคนนั้นไม่สบาย ข้าจึงส่งหมอหลวง
ไปรักษาแล้ว ดังนั้นเจ้าไม่ต้องเป็นกังวลไปนะ"

ฮนจัดการส่งหมอหลวงไปเรียบร้อยแล้ว แต่นั่นไม่ใช่คำตอบที่
ฉันต้องการ ฉันอยากไปดูอาการของมียองด้วยตัวเอง

"ถ้าเจ้าอยากไปจริงๆ ก็จงรอไปอีกหลายวัน"

"หลายวันรี ทำไม่ละ"

ฮนปรายตามองภูิกที่รายล้อมตัวเองแทนคำตอบ

"เนื้อหาของภูิกพวกนี้ไปในทางเดียวกัน นั่นคือกล่าวโทษองค์ชาย
จองวอน"

นี่เป็นครั้งแรกที่สนพุดเรื่องของราชสำนักต่อหน้าฉัน อีกทั้งฎีกาที่เขาพุดถึงนั้นก็เกี่ยวข้องกับองค์ชายจงวอน ฉันจึงได้รู้ว่าสาเหตุที่ทำให้ฉันไม่สามารถออกจากวังได้ในตอนนี้เป็นเพราะเนื้อหาในฎีกาเหล่านั้น

สนหันมาสบตากับฉันอีกครั้งก่อนจะพุดว่า "คนพวกนี้บอกว่าองค์ชายจงวอนมีใจทรยศ เพราะองค์ชายจงวอนยืนยันกรานว่าองค์ชายจินริงบริสุทธิ์"

ฉันเองก็ได้ยินมาเหมือนกันว่าพวกขุนนางไม่พอใจองค์ชายจงวอน เพราะเรื่องนี้ แต่คิดไม่ถึงว่าจะถึงขนาดส่งฎีกามามากมายเช่นนี้

"ไม่จริง! สน เจ้าเองก็รู้ดีกว่าใครว่าองค์ชายจงวอนเป็นคนอย่างไร" ฉันโต้แย้งออกไปทันที

สนจึงยิ้มอย่างขมขื่น "ข้ารู้ดี เขาเป็นคนซื่อตรงมากไม่ว่ากับเรื่องใดๆ ดังนั้นการที่เขายืนยันกรานว่าองค์ชายจินริงไม่มีความผิดจึงย้อนกลับมาทำร้ายเขาเสียเอง ไม่ว่าจะเป็นราชวงศ์หรือขุนนางคนไหนก็ไม่สามารถออกหน้ามาช่วยเหลือเรื่องของเขาได้"

ฉันอยากถามสนว่ามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องขององค์ชายจินริง แต่ฉันก็ไม่ได้ถามออกไป เพราะฉันรู้เรื่องการก่อกบฏนี้ดี เรื่องนี้เป็นการปั่นน้ำเป็นตัวโดยพวกขุนนางฝ่ายเหนือใหญ่ เพื่อต้องการให้บัลลังก์ของสนแข็งแกร่ง และทำให้ฝ่ายเหนือใหญ่อำนาจที่มั่นคง

"เขาเคยถูกเนรเทศไปเชจูกับเจ้าก็เพื่อซ้ำ หลังจากที่เกิดเรื่องนั้น เขาก็ถูกตราหน้าว่าเป็นคนเลว บางทีเขาอาจจะเข้าใจหัวอกองค์ชายจินริงจึงออกมายืนยันกรานแทนก็ได้"

หลังจากที่องค์ชายจงวอนกลับมาจากการถูกเนรเทศ สนก็สั่งห้ามราชสำนักหยิบยกเรื่องการถูกเนรเทศขององค์ชายจงวอนขึ้นมาพุดอีก แต่ชื่อเสียงที่เสียไปแล้วก็ไม่อาจกู้กลับคืนมาได้อยู่ดี องค์ชายจงวอนยังคงได้ชื่อว่าทำผิดศีลธรรมกับสตรีของพระราชอาอยู่ดี

องค์ชายจองวอนมีนิสัยเถรตรงและใจเด็ดที่ไม่ว่าใครก็ห้ามปรามไม่ได้

"แต่นี่มันคือการใส่ร้ายองค์ชายจองวอนนะ"

"ถูกต้อง หากเขายอมถอนตัวออกไปจากเรื่องนี้ก็คงจะดี"

"นี่คือเหตุผลที่ทำให้ข้าไปเยี่ยมมียองไม่ได้สินะ"

ฮนมองฉันด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกลึก

"ข้าเข้าใจ หมอหลวงไปรักษาแล้ว มียองคงอาการดีขึ้น"

เขาเข้าใจถึงมียองที่เข้าใจสถานการณ์และล้มเลิกความตั้งใจไปแล้วตึงฉันเข้าไปกอด

ฉันเข้าสู่อ้อมกอดของเขาอย่างไร้ริ้วแรง และถอนหายใจยาวเหยียดในอ้อมกอดของเขา ทันใดนั้นฮนจึงพาดคางของเขาบนหัวของฉัน พลางแก้มกคางลงมาแรงขึ้น

"เจ้าจะเอ็นดูมียองไปจนถึงเมื่อไหร่"

"หืม?"

"เมื่อไหร่เจ้าจะมีลูกชายน่ารักยิ่งกว่ามียองให้ข้าเสียที"

รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าของฉันทันที

"เจ้ายังไม่ลืมลูกของเราที่ตายไปอีกรึ"

เขาไม่รู้ว่าความจริงว่ามียองคือลูกของตัวเอง ถ้าฉันเปิดเผยความจริงว่ามียองคือลูกของเขา ฮนจะยอมให้ฉันไปเจอกับมียองตอนนี้เลยหรือเปล่าล่ะ

"ความจริง..."

ทว่าวินาทีที่ฉันกำลังจะบอกความจริงนั้นเอง

"ฝ่าบาท เสนาบดีขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ!"

เสียงของขันทีชเวทำให้ฉันค่อยๆ ผละตัวเองออกจากอ้อมกอดของฮน

"หม่อมฉันทูลลานะเพคะ"

แม้จะไม่มีใครอยู่ในห้องนี้ แต่ฉันก็เลือกที่จะพูดคำราชาศัพท์ และ
ทำความเคารพจนอย่างนอบน้อม

ฮันคิดว่าฉันทำดีกับมียองเพราะฉันยังไม่ลืมลูกที่ตายที่เซจู...

พอเดินออกมาฉันก็พบกับเสนาบดีคนหนึ่งกำลังยืนอยู่ ฉันเดาว่า
เขาน่าจะเป็นลี้ซอม ผู้นำฝ่ายเหนือใหญ่ที่สร้างเหตุการณ์ต่างๆ มากมาย
พอเห็นฉัน เขาก็คำนับแล้วหลบทางให้ ฉันจึงก้มหน้ารับเบาๆ แล้ว
เดินผ่านไป

"ท่านเสนาบดี" ยามนั่นเอง ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาและเรียกลี้ซอม
ด้วยน้ำเสียงยินดี พอเงยหน้าขึ้นมองฉันก็เห็นว่าเป็นยูฮึนุน พี่ชายของ
พระมเหสี

"ท่านอัครเสนาบดี" ลี้ซอมทักทายยูฮึนุนอย่างนอบน้อม

"มาเข้าเฝ้าฝ่าบาทรี"

"ใช่ขอรับ แล้วท่านล่ะขอรับ" ลี้ซอมถามเขากลับ

"เข้ามาเข้าเฝ้าพระมเหสีที่ตำหนัก พอได้ยินว่าท่านเข้ามาในวัง ข้า
ก็รีบตามมาที่นี่"

ทั้งสองพูดคุยกันอย่างสนิทสนม แต่ขณะที่ฉันกำลังจะเดินผ่านไป
นั่นเอง

"เดี๋ยวก่อน ชังกุงผู้้น" ลี้ซอมร้องเรียกขึ้น

อุณจีได้ยินเช่นนั้นก็สะดุ้งและหยุดเดิน ฉันจึงหยุดเดินแล้วหันไปมอง
อุณจีเอาแต่ก้มหน้านิ่งอย่างผิดวิสัย ตัวของนางสั่นเทา ใบหน้าซีดเผือด
ฉันแปลกใจกับท่าทางของนางมาก

"ข้ารู้สึกคุ้นหน้ามาก ช่วยเงยหน้าขึ้นมาหน่อยได้หรือไม่"

ชั้นที่เซวที่อยู่ไกลๆ เห็นท่าไม่ดีจึงรีบวิ่งมา "ท่านเสนาบดี ท่านรู้จัก

อุณชังकुแห่งตำหนักพระสนมวอนบินด้วยหรือขอรับ"

"อุณชังกูรี"

อุณจีเอาแต่ก้มหน้า ส่วนลี้ชอมยังคงจ้องอุณจีอย่างไม่ลดละ ชั้นที่
ขเวจึงรีบมายืนบังอุณจีเอาไว้ "ท่านเสนาบดี ฝ่าบาททรงรออยู่นะขอรับ"

สุดท้ายลี้ชอมก็รีบเดินตามชั้นที่ขเวออกไป

พอกลับมาถึงตำหนักฉันก็ให้นางในทุกคนออกไป เหลือเพียงฉัน
กับอุณจีอยู่ตามลำพังกันสองคนเท่านั้น

"เจ้ารู้จักท่านเสนาบดีรี"

อุณจีพยักหน้าพลางร้องไห้โฮออกมาทันที "เขาเป็นคนที่ทำให้
วงศ์ตระกูลของข้าต้องกลายเป็นแบบนี้เจ้าคะ"

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร"

"สมัยพระราชองค์ก่อน ตระกูลข้าถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ คน
ในตระกูลข้าจึงถูกจับตัวไปประหาร ส่วนคนที่หนีรอดไปได้ก็ระหกระเหินกัน
ไปคนละทาง"

"ท่านเสนาบดีรู้เห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างนั้นหรือ"

"เพคะ เขารู้เห็นทุกอย่างเลยเพคะ"

ฉันนึกถึงสายตาของลี้ชอมที่มองอุณจี โชคดีที่ลี้ชอมเห็นหน้าอุณจี
ไม่ชัด และชั้นที่ขเวเข้ามาช่วยเอาไว้ได้ทัน

"ข้าเข้าใจแล้ว ถ้าเช่นนั้นเจ้าจงเก็บตัวอยู่แต่ในตำหนักสักระยะก็แล้วกัน"

"เพคะพระสนมวอนบิน"

และขณะที่อุณจีกำลังปาดน้ำตาอยู่นั้น

"พระมเหสีเสด็จเพคะ!"

เสียงตะโกนนั่นทำให้ทั้งฉันทั้งอุณจีรีบลุกขึ้น เมื่อประตูเปิดออก
พระมเหสีก็เดินเข้ามา ฉันและอุณจีรีบทำความเคารพ แต่สายตาของ
พระมเหสีกลับจ้องอยู่ที่อุณจีเขม็ง

"พระมเหสีทรงมีอะไรให้หม่อมฉันรับใช้หรือเพคะ" คำถามของฉันทำให้พระมเหสีละสายตาจากอนุจี

"เปล่า"

"หม่อมฉันขอประทานอภัยที่ถวายการต้อนรับไม่ทันเพคะ"

ระหว่างนั้นอนุจีก็รีบจัดเตรียมพู่กันให้เรียบร้อย พระมเหสีจึงนั่งลง แต่ก็ยังมองอนุจีที่เดินออกไปอย่างไม่วางตา

"พระสนมวอนบิน วันนี้ข้าได้ยินเรื่องน่าแปลกมาจากท่านพี่ของข้า"

"เรื่อง...อะไรหรือเพคะ"

แต่ฉันพอจะเดาได้ว่าเรื่องอะไร ยูฮึนคงสังเกตได้ถึงบรรยากาศแปลกๆ ระหว่างลี้ชีซอมกับอนุจี

"ท่านเสนาบดีสงสัยว่าอนุชังกงจะเป็นบุตรของตระกูลที่เกี่ยวข้องกับการก่อกบฏ"

ฉันอึ้งงันจนพูดไม่ออก

"เท่าที่ข้ารู้ พระพันปีเป็นคนส่งอนุชังกงมาอยู่กับเจ้า แต่คนที่แนะนำอนุชังกงก่อนหน้านี้ก็คือองค์ชายจองวอน ข้ารู้ความจริงนี้มานานแล้ว แม้ข้าจะไม่ค่อยถูกใจนัก แต่ข้าไม่อยากจะเข้ามายุ่ง แต่หากว่าอนุชังกงเป็นบุตรของตระกูลที่เกี่ยวข้องกับการก่อกบฏจริงอย่างที่ท่านเสนาบดีกล่าว นั่นก็หมายความว่าพระพันปีหรือแม้กระทั่งองค์ชายจองวอนเองอาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกบฏนั้นด้วย"

ฉันรีบส่ายหน้าปฏิเสธทันที "ไม่มีทางเป็นเช่นนั้นหรอกเพคะ ท่านเสนาบดีคงจำคนผิดแล้วเพคะ"

"ข้าก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ถ้าข้าไม่มั่นใจ ข้าคงไม่กล้ามาที่นี้หรอก"

"..."

"ข้ารู้ว่าอนุชังกงคือบุตรของตระกูลนั้น แต่นางปลอมตัวเป็นทาส

เพื่อเอาชีวิตรอด และสามารถเข้ามาอยู่ในวังในฐานะทาสได้อย่างน่าพิศวง" พระมเหสีพูดได้ถูกต้องทุกอย่าง "การที่องค์ชายจะนำคนจากข้างนอก มาเป็นทาสรับใช้ในวังนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก แต่หากเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับ การก่อกบฏละก็ คงไม่สามารถปล่อยให้อยู่ในวังนี้ต่อไปได้"

"หมายความว่าต้องไล่ขุนชังกงออกไปนอกวังหรือเพคะ"

"ใช้อย่างนั้นรี หากว่าขุนชังกงออกไปนอกวัง แล้วก่อเรื่องร้ายแรง ขึ้นมาละ" พระมเหสียื่นถุงผ้าขนาดเล็กมาให้ฉันทพลางเอ่ยต่อ "นี่คือยาพิษ"

มือของฉันทที่ตั้งใจจะยื่นไปรับถุงผ้าขนาดเล็กนั้นถึงกับชะงักและ จ้องมองพระมเหสีอย่างตกใจ

"พระมเหสี!" ฉันทะโกนออกไปอย่างตกใจสุดขีด แต่สีหน้าของ พระมเหสีกลับเรียบเฉย

"เพราะข้าคงปล่อยให้ขุนชังกงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้"

นางพูดถึงความเป็นความตายของคนอื่นด้วยสีหน้าที่เรียบเฉยมาก นางกลายเป็นคนน่ากลัวและเลือดเย็นขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

"คนของเจ้า เจ้าก็ต้องจัดการเอง แต่...ดูเหมือนว่าเจ้าจะทำได้สินะ"

เมื่อฉันทไม่มีที่ท่าว่าจะยื่นมือออกไปรับถุงผ้า นั้น พระมเหสีก็ยกมือ ที่ถือถุงผ้าให้สูงขึ้น

"พระมเหสีเพคะ หากขุนชังกงคือบุตรของตระกูลที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องการก่อกบฏจริง แต่นั่นก็เป็นเรื่องในอดีตนะเพคะ"

"การก่อกบฏไม่แยกแยะหรือทว่า เป็นเรื่องอดีตหรือปัจจุบัน ตามคำกล่าวของท่านเสนาบดี การก่อกบฏที่เกี่ยวข้องกับขุนชังกงนั้น ใหญ่หลวงมาก แม้ว่าขุนชังกงจะไม่ได้เป็นคนก่อกบฏเอง แต่หากคนอื่นรู้ ว่าคนเช่นนั้นเข้ามาเป็นชังกงในวังหลวงจากการช่วยเหลือของพระพันปี และองค์ชายจองวอน เจ้าคิดว่าคนอื่นจะว่าอย่างไร และจะมีความคิดเห็น ต่อฝ่าบาทอย่างไร"

"กบฏที่เกี่ยวข้องกับอุณชังกุงคือใครหรือเพคะ"

พระมเหสีมองไปรอบๆ อย่างระแວดระวัง แล้วพูดเบาๆ ราวกับกระซิบ

"กบฏจองยอริบ"

ฉันครุ่นคิดถึงกบฏจองยอริบที่เคยรู้มา การกบฏครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อ
ยี่สิบสามปีก่อน

คนที่คิดการกบฏและก่อกบฏในประวัติศาสตร์ของโซซอนนั้นมี
มากมาย แต่จองยอริบนั้นแตกต่างจากกบฏอื่นๆ พอถูกสงสัยว่าก่อกบฏ
เขาก็ชิงฆ่าตัวตายก่อนถูกจับกุม เขาจึงกลายเป็นบุคคลที่หายไป
จากประวัติศาสตร์ เพราะวันที่เขาฆ่าตัวตาย โซซอนก็กำลังบันทึกทั้งหมด
ที่เกี่ยวข้องกับเขาออกไป

หากอ้างอิงตามเอกสารที่เหลืออยู่เพียงไม่กี่ฉบับนั้น เขามีนิสัยซื่อตรง
กล้าพูดความคิดของตัวเอง ซึ่งนั่นทำให้เขาไปขัดตาและขัดใจพระเจ้า
ซอนโจ และเมื่อจองยอริบรู้ว่าพระเจ้าซอนโจไม่โปรดปรานตัวเอง เขาก็
ได้ออกจากการเป็นขุนนางและย้ายกลับมายังบ้านเกิด หลังจากนั้นผู้คนที่
หนุนหลังเขาก็มารวมตัวกันเพื่อฝึกซ้อมศิลปะการต่อสู้ปราบปรามพวก
โจรผู้ป่วน

แต่เขากลับถูกใส่ร้ายว่าก่อกบฏ และพระเจ้าซอนโจก็เชื่อคำใส่ร้ายนั้น
พระเจ้าซอนโจจึงสั่งให้จับกุมตัวเขา ทุกคนในครอบครัว และคนที่เกี่ยวข้องกับ
เขาไปประหาร บ้างก็ถูกเนรเทศ ตอนแรกเขาพยายามหลบหนี แต่
สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจฆ่าตัวตาย เรื่องนี้ทำให้หลายชีวิตต้องจบลงอย่าง
ทุกข์ทรมาน

"อุณชังกุงคือจองอุณยอง บุตรีของจองยอริบ"

ฉันเงยหน้าขึ้นมองพระมเหสี แล้วปะติดปะต่อเรื่องราวที่เคยได้ฟัง
จากอุณจี

'ความจริงข้าเป็นลูกสาวคนเดียวของบ้านขุนนางที่หัวเมืองซอนจู

เจ้าคะ ข้าได้รับความรักมากมายจากท่านพ่อ ท่านแม่และท่านพี่ แต่บ้านของข้าเข้าไปพัวพันกับแผนกอกบฏจึงทำให้ถูกกวาดล้างวงศ์ตระกูล โชคดีที่ข้าปลอมตัวเป็นลูกสาวของแม่เหมจึงรอดมาได้

บ้านเกิดของจองยอริก็คือเมืองซอนจู อุนจีคือลูกสาวของจองยอริจริงๆ หรือนี่ และถ้าอุนจีเป็นลูกสาวของจองยอริจริง อุนจีก็มีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้

"พระสนมวอนบิน" พระมเหสีเอ่ยเรียกเพื่อคืนสติฉัน

"อุนซังกุจะสามารถทำให้เกิดความวุ่นวายภายในวังได้ และคนมากมายจะต้องมามีส่วนร่วมเรื่องนี้ รวมไปถึงเจ้าด้วย นั่นละคือปัญหา"

ลูกศรกำลังจะย้อนกลับไปหาองค์ชายจองวอนผู้ให้ความช่วยเหลืออุนจี ตอนนี้อันตรายของวอนกำลังถูกเฟื่องเลี้ยงเรื่องปกป้ององค์ชายจินรึงถ้ายิ่งเพิ่มเรื่องของกบฏจองยอริที่เคยทำให้ผู้คนล้มตายมากมายเข้ามาอีก องค์ชายจองวอนจะต้องแย่งแย่ง ยิ่งไปกว่านั้นยังเกี่ยวข้องไปถึงพระพันปีอีกด้วย

"หากเรื่องนี้เกินกำลังเจ้า ส่งอุนซังกุมาให้ข้าก็ได้นะ ข้าจะจัดการเอง"

คำว่า 'จัดการ' ที่พระมเหสีพูดก็คือการฆ่าอุนจี แต่ฉันไม่อาจปล่อยให้อุนจีตายอย่างเด็ดขาด

"ไม่ได้นะเพคะ! จะฆ่าอุนซังกุไม่ได้เด็ดขาด อุนซังกุเป็นคนของหม่อมฉัน หม่อมฉันจะรับผิดชอบเองเพคะ ได้โปรด...ไว้ชีวิตอุนซังกุด้วยเถิดเพคะพระมเหสี"

"พระสนมวอนบิน เจ้าตั้งใจจะปกป้องคนเข่นนั้นไปทำไมกัน"

"อุนซังกุคือคนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับหม่อมฉันมาตั้งแต่สมัยที่หม่อมฉันยังเป็นเพียงแค่นางใน หม่อมฉันเชื่อในความจงรักภักดีที่นางมีให้หม่อมฉันเพคะพระมเหสี"

พระมเหสีระเบิดเสียงหัวเราะออกมา เสียงนี้ทำให้ฉันนึกถึงพระสนม

อินบิน

"ตั้งแต่สมัยเจ้าเป็นนางในรี ตอนนี่เจ้าเป็นถึงบุตรบุญธรรมของบ้านขุนนางและเป็นที่ถึงพระสนมของฝ่าบาท แต่เจ้ายังคิดถึงอดีตสมัยเป็นนางในอยู่อีกรึ ทั้งที่ตอนนี่ทุกคนในวังต่างเข้าใจว่านางในคิมผู้นั้นตายไปแล้วที่เซจูเนี่ยนะ"

อุณจีกับมียอง พวกนางคือคนสำคัญมากสำหรับฉันที่มาอาศัยอยู่ในยุคโชซอนที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้ พวกนางไม่ต่างจากคนในครอบครัว การสูญเสียมียองไปทำให้ฉันทุกข์ทรมานอย่างหนัก ฉันจะไม่ยอมสูญเสียอุณจีไปอีกคนอย่างเด็ดขาด ทันทีที่ภาพศพของมียองผุดขึ้นมาในหัว น้ำตาฉันก็ไหลริน

"หากข้ารู้มาก่อนว่าอุณซังกุงเป็นใคร ข้าคงจัดการนางไปพร้อมกับตอนที่จัดการนางในขององค์ชายอิมแฮไปแล้ว"

คำพูดของพระมเหสีทำให้ฉันยิ่งช็อกหนักกว่าเดิม นางในขององค์ชายอิมแฮก็น่าจะหมายถึงมียองสินะ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่ามียองไม่ได้ฆ่าตัวตาย แต่ถูกพระมเหสี 'จัดการ' อย่างนั้นหรือ

"นางในขององค์ชายอิมแฮ หมายถึงมียองหรือเพคะ"

แววตาของพระมเหสีเย็นชาจนฉันขนลุกซู่

"พระมเหสีก็ทรงใช้ยาพิษกับมียองหรือเพคะ"

พระมเหสีทำลายความเงิบบั่นด้วยการพูดเสียงเบา "ข้าส่งท่านพี่ของข้าไปมอบยาพิษให้นางเท่านั้น คนที่ตัดสินใจจบชีวิตก็คือตัวนางเอง"

ทั้งมือ ทั้งปาก และทั้งตัวของฉันสั่นเทา เพราะฉันเองที่เป็นคนไปขอความช่วยเหลือจากพระมเหสี

"พระมเหสีทรงทำได้อย่างไรกันเพคะ"

"ถึงข้าจะเสียใจ แต่มันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เจ้าเองก็รู้ว่าตอนนั้นองค์ชายอิมแฮไม่ยอมสารภาพผิด หากยังปล่อยองค์ชายอิมแฮซึ่งเป็น

พระโอรสองค์โตของพระเจ้าซอนโจเอาไว้ ทางอาณาจักรหมิงก็จะมีข้ออ้างในการไม่ยอมรับการขึ้นครองราชย์ของฝ่าบาท ดังนั้นจึงต้องจัดการให้จบอย่างรวดเร็วที่สุด โดยให้คนใกล้ชิดขององค์ชายอิมแฮสารภาพออกมา แต่นำแปลกนะที่คนใกล้ชิดขององค์ชายอิมแฮไม่มีใครเลยสักคนที่กล่าวโทษเขา"

นิสัยที่เป็นที่เลื่องลือขององค์ชายอิมแฮคือดูร้ายและลึกลับแต่เขาก็ไม่เคยคิดหรือก่อกบฏเลยสักครั้ง

"แต่ข้าไม่เคยรู้จักตัวตนของนางในผู้นั้นจนกระทั่งเจ้ามาขอร้องข้าและบอกว่านางชื่นชมฝ่าบาท ข้าจึงส่งท่านพี่ของข้าไปเกลี้ยกล่อมให้นางพลีชีพเพื่อฝ่าบาท และสุดท้ายนางก็ยอมโกหกว่าองค์ชายอิมแฮก่อกบฏนั้นจึงทำให้เรื่องกบฏขององค์ชายอิมแฮสิ้นสุดลงได้ ข้าต้องขอบใจเจ้ามาก"

"มียองต้องตายเพราะหม่อมฉันหรือเพคะ!"

ฉันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มียองต้องตายหรือนี่!

ตอนที่ไปขอความช่วยเหลือจากพระมเหสี ฉันไม่มีการปวดหัวใดๆ ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าโชคชะตาได้กำหนดเอาไว้แล้วว่าฉันต้องเป็นผู้มอบความตายให้มียอง

"พระมเหสีทรงทำเรื่องโหดร้ายเช่นนั้นได้อย่างไรกันเพคะ"

"โหดร้ายรี ที่ข้าทำไปทุกอย่างล้วนทำเพื่อฝ่าบาททั้งสิ้น หากราชสำนักจะต้องเดือดร้อนเพราะอุณซังกู ข้าก็ต้องทำเพื่อฝ่าบาท"

พระมเหสีพูดไม่ผิดเลยสักนิด แต่วิธีที่นางใช้นั้นก็ไม่ได้ถูกต้องเช่นกัน นางบอกว่าทำทุกอย่างเพื่อฮุน แต่ฮุนกลับไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย เรื่องเลวร้ายทั้งหมดเป็นฝีมือของพระมเหสีทั้งนั้น

ความกระหายอำนาจมันทำให้คนเราสามารถฆ่าชีวิตผู้คนได้มากมายถึงขนาดนี้เสียหรือ

"แต่ทำไมถึงต้องทำลายชีวิตคนบริสุทธิ์ด้วยละเพคะ หม่อมฉันจะไม่ยอมให้ฮุนซังกูเป็นอะไร หม่อมฉันจะต้องปกป้องฮุนซังกูให้ได้เพคะ"

คำตอบของฉันนั้นไม่ถูกใจนางจนถึงขนาดทำให้นางกัฏกรามและ
จ้องฉันเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ

"แล้วเจ้าปกป้องอุณชังकुงเพราะนางเป็นคนของเจ้าหรือเพราะนาง
เป็นคนท้องค์ชายจอมวอนส่งมากันแน่"

"หมายความว่าอย่างไรเพคะ"

"คืนหนึ่งของหลายปีก่อน หิมะแรกตกหนักมาก ฝ่าบาทเสด็จออก
จากตำหนักองค์ชายรัชทายาทไปในตอนเย็น แต่จนตึกตื่นฝ่าบาทก็ยัง
ไม่เสด็จกลับ ข้าจึงเป็นห่วงมาก พอไปถามขันทีซเว็กี่ก็รู้ว่าฝ่าบาทประทับ
อยู่ที่สวนหลังวัง ข้ามารู้ทีหลังว่าฝ่าบาทเสด็จไปรอเจ้าที่นั่น"

ฉันตกใจมาก เพราะไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าพระมเหสีรู้เรื่องนี้ด้วย

"แต่...ระหว่างที่ฝ่าบาททรงรอเจ้าอยู่ที่สวนหลังวัง เจ้ากลับไป
ตำหนักขององค์ชายจอมวอน"

ฉันนึกถึงคืนที่องค์ชายจอมวอนเมาเหล้าและรังไม่ให้ฉันไปพบฮัน
คืนนั้นฉันเผลอหลับไป ตื่นมาอีกทีก็เข้ากลางดึกแล้ว

"ข้าเห็นเจ้าเป็นครั้งแรกที่สวนหลังวังในวันพระราชพิธีอภิเษกสมรส
ของพระเจ้าซอนโจ ข้าเป็นห่วงสถานะของฝ่าบาทมากที่ยืนอยู่กับนางใน
ของพระสนมอินบิน ข้าจึงให้คนไปสืบว่าเจ้าเป็นใคร และข้าก็ล่วงรู้
ความจริงอีกข้อหนึ่งว่าพระสนมอินบินเกลียดเจ้า เพราะเจ้าปฏิเสธองค์ชาย
จอมวอน"

นางพูดถูกทุกอย่าง

"คืนที่หิมะตกหนักนั้น หลังจากที่เจ้าเข้าไปในตำหนักขององค์ชาย
จอมวอน ไฟก็ถูกดับลง แล้วเจ้าก็ไม่ออกมาจนเวลาล่วงเลยไปถึงกลางดึก..."

"คือว่าคืนนั้นองค์ชายจอมวอนทรงตีหนักมาก..."

พระมเหสีจึงพูดตบตบก่อนที่ฉันจะพูดจบ

"พระสนมวอนบินไม่ปฏิเสธว่าตัวเองอยู่กับองค์ชายจอมวอนในคืนนั้น"

สินะ คงยังไม่ลืมมิตรสหายเก่าอย่างองค์ชายจองวอน ข้าเจ้ายังปกป้อง
อุณชังกุงที่องค์ชายจองวอนส่งมาให้อีกต่างหาก..."

ปัง!

ยังไม่ทันที่พระมเหสีจะพูดจบ ประตูของตำหนักก็ถูกเปิดออก
แล้วคนที่เดินเข้ามาก็ทำให้พระมเหสีถึงกับอ้าปากค้าง

"ฝ่าบาท"

คนที่เดินเข้ามาคือฮน

"ฝ่าบาทจะเสด็จมาที่นี่ไม่เห็นทรงบอกหม่อมฉันเลยพะคะ"

พระมเหสีรีบเอ่ยทักทายฮนก่อนฉันซึ่งเป็นเจ้าของตำหนักตัวจริง
เสียอีก แต่ฮนกลับจ้องมาที่ฉันเข้มงวดด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความตกใจ
สุดขีด ฉันจึงได้แต่นั่งตัวแข็งทื่อ แม้เขาจะไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา แต่ฉัน
ก็เดาได้ว่าเขากำลังตกใจเรื่องของฉันกับองค์ชายจองวอนอยู่แน่นอน

ฉันหม้มปากแล้วกลืนน้ำลายลงคอ ถ้าพระมเหสีไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้
ฉันคงรีบเข้าไปหาฮนแล้วอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง

สาเหตุที่ฉันปิดบังเรื่องระหว่างฉันกับองค์ชายจองวอนมาถึงตอนนี้
ไม่ใช่เพราะองค์ชายจองวอนคือน้องชายที่ฮนรักใคร่สนิทสนมมากกว่าใครๆ
แต่เป็นเพราะองค์ชายจองวอนคอยช่วยเหลือฉันทุกครั้งที่ฉันตกอยู่ใน
สถานการณ์วิกฤตมาตลอดสิบปี ฉันคิดเอาไว้ว่าเมื่อไหร่ที่องค์ชาย
จองวอนตัดสินใจจากฉันได้ เมื่อนั้นฉันจะบอกเรื่องนี้ให้ฮนรับรู้

แต่สิ่งที่ฉันไม่แน่ใจก็คือหลังจากที่ได้รับรู้แล้ว ฮนจะรู้สึกอย่างไร

"ฝ่าบาท..."

ฉันทำความเคารพฮน แต่สายตาที่ตกใจของฮนได้เปลี่ยนเป็นสายตา
ที่เต็มไปด้วยความผิดหวังและความโกรธ

"เชิญประทับพะคะ"

พระมเหสีผายมือเชิญ แต่ฮนหันไปตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"ข้าคิดว่าข้าไม่สมควรจะอยู่ที่นี้" พอพูดจบชนกก็เดินออกไปโดยมีพระมเหสีรีบเดินตามออกไปทันที

"พระสนมวอนบินเพคะ"

หลังจากที่ทุกคนจากไป อุนจีก็เดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง ขาของฉันทรีเร็วแรงจนร่างทรุดไปกองกับพื้น อุนจีจึงรีบถลันเข้ามาประคอง

"รู้แล้ว เขารู้แล้ว..."

ฉันทรีพึมพำพลางซบหน้าลงบนไหล่ของอุนจี เปลือกตามันหนักเหลือเกิน ฉันทรีหลับตาลงและพริ้มพริ้มพริ้มไม่หยุด

"ข้าจะทำอย่างไรดี..."

คำคืนที่ท้องฟ้ามืดดำ

สายลมพัดแรงจนทำให้หน้าต่าของตำหนักกระแทกไปมาอย่างน่ากลัว ฉันทรีเงยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างท่ามกลางความเจียบสัจแต่จะเป็นเวลาค่าแล้วแต่ฉันทรีก็ยังไมยอมมจตุเทียน

เมื่อเย็นฉันทรีบอกให้อุนจีออกไปโดยอ้างว่าอยากเข้านอนเร็วๆ แล้วฉันทรีก็จมอยู่ในความคิดจนกระทั่งถึงปานนี้ แต่แล้วในที่สุดฉันทรีก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป ฉันทรีลุกขึ้นพรวดไปเปิดประตูทันที

"พระสนมเพคะ!"

โบฮยานางในส่วนตัวของฉันทรีที่สัปหงกอยู่หน้าประตูรีบตื่นขึ้นด้วยความตกใจ

"พระสนมยังไม่บรรทมอีกหรือเพคะ"

นางในมองฉันทรีก็ยังคงใส่ชุดเดิม ยังไม่ได้เปลี่ยนเป็นชุดสำหรับเข้านอน

"ข้าจะเข้าเฝ้าฝ่าบาท"

"เวลานี้นะหรือเพคะ ฝ่าบาทคงบรรทมแล้ว..."

ระหว่างนั้นสองซังกุกก็เดินเข้ามาคัดค้านด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยพอใจนัก

การที่สนมไปตำหนักของพระราชินีในเวลาตีตื้นคงเป็นเรื่องที่ผิดกฎของวัง
"ข้าจะไป"

แต่ฉันยังคงรั้นจนฮงซังกงส่ายหน้าและหลีกเลี่ยงให้ บางทีฮงซังกง
คงจะนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนเย็น จึงยอมให้ฉันไปในที่สุด

พระราชวังซังต็อกยามค่ำคืนนั้นเงียบสงัดมาก สายลมเย็นเยือก
ที่พัดมาเป็นระยะยิ่งทำให้รู้สึกอ้างว้าง โปยงเดินถือโคม ดูเหมือนนาง
จะกลัวกับบรรยากาศแบบนี้ ทุกครั้งที่สายลมเย็นพัดมากระทบผิวกายนาง
ก็จะหยุดเดิน และทุกครั้งฮงซังกงก็จะหันไปมองด้วยสายตาตำหนิ นางจึง
ต้องฝืนเดินต่อไป

"น่าแปลกนะเพคะ"

พอถึงตำหนักของสน โปยงก็หยุดเดินแล้วมองไปรอบๆ ฉันเข้าใจ
ความหมายที่โปยงพูดออกมา ปกติแล้วจะมีนางในอยู่รอบๆ ตำหนัก แต่
ตอนนี้ไม่เห็นนางในเลยสักคน ฮงซังกงเองก็ทำหน้าแปลกใจ

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่..."

หรือว่าวันนี้สนไปพักที่ตำหนักอื่น แต่ไฟถูกจุดสว่างไสว ถ้าสนไม่อยู่
ก็ไม่น่าจะจุดไฟเอาไว้ ฉันหยุดนิ่งเพื่อตัดสินใจว่าจะกลับไปตำหนักของ
ตัวเองดีไหม แล้วตอนนั้นเองไฟของห้องฝั่งตะวันออกของตำหนักก็
พลันสว่างขึ้นและมองเห็นเงาตะคุ่ม ฉันจึงหันไปพูดกับฮงซังกง

"รออยู่ตรงนี้นะ"

ฮงซังกงก้มหัวให้โดยไม่คัดค้านอะไร

พอเข้ามาข้างในฉันก็เห็นชั้นที่ขเวกำลังยืนจ้องมองประตูที่ปิดอยู่
ฉันจึงอ้าปากเพื่อที่จะเอ่ยเรียก แต่ระหว่างนั้นเอง

"พูดออกมา!"

เสียงตะโกนของสนที่ดังมาจากในห้องฝั่งตะวันออกก็ทำให้ฉันชะงัก

"ข้าถามว่าเจ้าหลอกข้ามานานแค่ไหนแล้ว องค์ชายจงวอน!"

องค์ชายจงวอน ฮนกำลังอยู่กับองค์ชายจงวอนอย่างนั้นรี

"พระสนมวอนบิน"

พอเห็นฉัน ชั้นที่ซเวก็รีบทำความเคารพ

"ฝ่าบาทอยู่กับองค์ชายจงวอนรี" ฉันถามออกไปด้วยเสียงที่เบา
ราวกับกระซิบ

"พะยะคะพระสนม"

พอสิ้นคำตอบของชั้นที่ซเวก็ได้ยินเสียงขององค์ชายจงวอนดังมา

"หม่อมฉันไม่ได้ตั้งใจจะหลอกฝ่าบาทพะยะคะ"

"ไม่ได้ตั้งใจจะหลอกอย่างนั้นรี"

วินาทีที่ฉันได้ยินน้ำเสียงเกรี้ยวกราดที่ดูเย้ยหยันของฮน มือของฉัน
ก็เริ่มสั่น ฉันไม่เคยได้ยินฮนพูดจาเย็นชานขนาดนี้กับองค์ชายจงวอน
มาก่อน

"ในอดีตข้าเคยได้ยินข่าวลือมาว่าเจ้าตั้งใจจะรับนางในมาเป็นสนม แต่
ช่วงนั้นเป็นช่วงไวทุกข์ของพระมเหสีอียอิน และข้าก็รู้จักเจ้าดีกว่าใคร
ข้าจึงได้แต่คิดว่าเป็นเพียงแค่ข่าวลือไร้สาระเท่านั้น แต่กลายเป็นว่านางใน
ผู้นั้น...คือพระสนมวอนบินอย่างนั้นรี"

ฉันยกมือขึ้นปิดปากทันที ฮนกำลังถามความจริงนั้นกับองค์ชาย
จงวอน

"ขอประทานอภัยพะยะคะ พระสนมวอนบิน แต่กระหม่อมว่าวันนี้
พระสนมกลับไปก่อนเถิดพะยะคะ"

ชั้นที่ซเวมีสีหน้าลำบากใจ แต่ความสนใจของฉันทั้งหมดกำลังมุ่งไป
ที่การสนทนาของคนสองคนในห้องนั้น

ทันทีที่องค์ชายจงวอนเงยไป ฮนจึงส่งเสียงหัวเราะเยาะแล้ว
เอ่ยปากพูดอีกครั้ง

"ตอนที่ข้าเจอกับพระสนมวอนบินอีกครั้งเมื่อสิบปีก่อน นางเป็นนางในของตำหนักพระสนมอินบิน ในตอนนั้นนางบอกข้าว่านางเข้าวังมาได้สองปีแล้ว ซึ่งช่วงสองปีนั้นนางไม่ได้มาปรากฏตัวต่อหน้าข้าเลย นางบอกกับข้าว่าเพราะข้าเป็นองค์ชายรัชทายาท ส่วนนางเป็นเพียงแค่นางในเท่านั้น จึงไม่กล้ามาเจอข้า ระหว่างนั้นเจ้ารู้ใช่หรือไม่ว่านางคือหญิงที่ข้าเฝ้ารออยู่"

องค์ชายจองวอนยังคงไม่ปรินึกพูดอะไรออกมา

"ข้าถามเจ้าอยู่ ตอบข้ามาสิ!" ฮนเอาแต่ไล่ต้อนองค์ชายจองวอนที่ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ

"พระสนมกลับไปก่อนเถิดพะย่ะค่ะ ตอนนี่คงไม่สะดวกนัก"

ฉันทพยักหน้ารับคำของขันทีชเว ถ้าฉันเข้าไปตอนนี้ สถานการณ์อาจจะยิ่งแย่ไปกว่าเดิม แต่แล้วเสียงขององค์ชายจองวอนที่ดังขึ้นก็ทำให้ฉันชะงัก

"หม่อมฉัน...ทราบพะย่ะค่ะ สมัยที่ฝ่าบาททรงเป็นองค์ชายรัชทายาท เราเคยออกไปล่าสัตว์ด้วยกัน แต่พอมีคนมาแจ้งข่าวว่าพระมเหสียียอินประชวรหนัก ฝ่าบาทก็รีบเสด็จกลับวังก่อน ขณะที่หม่อมฉันกำลังเก็บข้าวของและตั้งใจจะตามไปที่หลัง ก็เกิดเรื่องแปลกประหลาดขึ้น..."

องค์ชายจองวอนกำลังเล่าเรื่องที่ฉันไม่เคยรู้มาก่อน

"จู่ๆ ก็เกิดลมพัดและฟ้าผ่า แล้วพระสนมวอนบินก็ปรากฏตัวท่ามกลางสายลมนั้น มันเป็นภาพที่หม่อมฉันไม่อาจเชื่อได้ทั้งที่หม่อมฉันเห็นด้วยสองตาของตัวเอง แล้วก็ไม่ใช่เรื่องยากเลยที่หม่อมฉันจะรู้ได้ทันทีว่านางคือหญิงที่ฝ่าบาททรงเล่าให้หม่อมฉันฟังอยู่เสมอ"

องค์ชายจองวอนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ทั้งที่เจ้ารู้ว่าเป็นพระสนมวอนบิน แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่ยอมมาบอกข้า"

"ในตอนแรกหม่อมฉันตั้งใจจะทูลฝ่าบาทเมื่อถึงเวลาอันสมควร แต่หม่อมฉันไม่รู้ว่าเวลาอันสมควรนั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ หม่อมฉันจึงให้

พระสนมวอนบินอยู่ในวังในฐานะชังกุงพระพี่เลี้ยงของโอรสคนโตของหม่อมฉันไปก่อนพะยะค่ะ"

"แต่เจ้าก็ไม่เคยพูดถึงนางให้ข้าฟังสักครั้งจนกระทั่งข้าได้เจอนางเอง ทั้งที่เจ้าฟังข้าเล่าถึงนางมาตลอดสิบปี แต่เจ้าก็ไม่ยอมบอก"

แม้จะได้ยินอยู่ข้างนอก แต่ฉันก็รับรู้ได้ว่าชนกำลังโกรธจัด ทำไมองค์ชายจงวอนไม่บอกออกไปว่าที่ต้องซ่อนตัวฉันเอาไว้ก็เพื่อความปลอดภัยของชน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำไปนั้นเพื่อชน ถ้าบอกออกไปอย่างนั้นชนอาจจะคลายความโกรธลงบ้าง

ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมองค์ชายจงวอนถึงไม่พูดออกไปแบบนั้น

"เจ้าจงใจแอบซ่อนและไม่บอกให้ข้ารู้ เจ้ามีจุดประสงค์อะไร! พุดมาสิ องค์ชายจงวอน!"

ทันทีที่ชนเร่งให้ตอบ องค์ชายจงวอนก็เริ่มบิปรักพุด

"หม่อมฉันเคยตั้งใจว่าจะทูลฝ่าบาท แต่แล้วหม่อมฉันไม่อาจทำเช่นนั้นได้พะยะค่ะ เพราะหัวใจของหม่อมฉัน...ได้เปลี่ยนไปพะยะค่ะ"

"เปลี่ยนไปอย่างไร"

"ไม่ว่าจะเป็นในฐานะน้องชายของฝ่าบาท หรือในฐานะเชื้อพระวงศ์แห่งอาณาจักรนี้ หม่อมฉันไม่เคยมอบหัวใจให้ใครเลย แต่หม่อมฉันได้มอบหัวใจให้พระสนมวอนบินพะยะค่ะ"

ฉันหลับตาลงอย่างอ่อนแรง หัวใจของเขามิมีให้ฉันนั้นมันชัดเจนมาตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว พอลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง น้ำตาก็ไหลรินออกมาอาบแก้ม

"เจ้ามีใจเช่นนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน"

"พระสนมวอนบินเคยได้รับบาดเจ็บที่ไหล่เนื่องจากช่วยเหลือโอรสของหม่อมฉันจากการถูกเสือเข้าจู่โจม พระสนมเสียเลือดมากจนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด หม่อมฉันเป็นห่วงพระสนมมาก แล้วตอนนั้นเองหม่อมฉัน

จึงรู้ใจตัวเองพะยะค่ะ"

"ไหล่อย่างนั้นรี ตรงไหลข้างซ้ายใช่หรือไม่"

"พะยะค่ะ ท่านหมอล่วงฮอบบอกว่าบาดแผลนั้นจะทิ้งร่องรอยไว้พะยะค่ะ"

"แผลเป็นที่ไหล่ของนางเกิดจากการช่วยชีวิตโอรสของเจ้าอย่างนั้นรี หึหึ"

เสียงหัวเราะเสี้ยนๆ ของฮนดังแว่วออกมา ฉันทึกถึงคืนนั้นที่เขาถามฉันเรื่องแผลที่ไหล่ ซึ่งฉันโกหกไปว่าได้รับบาดเจ็บตอนเด็กๆ

"เจ้าเอาชีวิตของเจ้ามาเสี่ยงเพื่อช่วยนางและเด็กในท้อง ทำให้เจ้ากับนางต้องถูกเนรเทศไปอยู่เชลย ข้าคิดว่าทั้งหมดนั้นเจ้าทำเพื่อข้า แต่เจ้า... เจ้าทำเพราะเจ้ามีใจให้นางหรือกรี เจ้ายอมถูกเนรเทศเพื่อนางใช่หรือไม่"

องค์ชายจองวอนปิดปากเงียบอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ฮนทรอคำตอบไม่ได้ เสียงเตะเก้าอี้ดังขึ้นทันที

"เจ้าพูดออกมาสิ!"

"น้องชายคนนี้เห็นแก่ตัวพะยะค่ะ แต่อย่างไรเสียพระสนมก็เป็นสตรีของฝ่าบาทไม่ใช่หรือพะยะค่ะ"

"ข้าไม่ต้องการฟังคำพูดพวกนี้จากเจ้า!"

ฉันได้แต่หวังให้องค์ชายจองวอนโกหกออกมา ถึงแม้มันจะไม่ใช่ว่าเรื่องจริง แต่มันจะเป็นเพียงคำโกหก แต่ฉันเชื่อว่าฮนจะยอมรับมัน สถานการณ์ในตอนนั้นฮนคงรับเรื่องจริงไม่ได้

ทั้งที่ฉันรู้ว่าหัวใจขององค์ชายจองวอนมีให้ฉันมาตลอด แต่ฉันก็หลอกฮนเรื่อยมา องค์ชายจองวอนเองก็ไม่ยอมบอกให้ฮนรู้และคอยปกป้องฉันเรื่อยมาเช่นกัน ระยะเวลาตั้งสิบกว่าปีคงทำให้ความรู้สึกเหมือนถูกทรยศของฮนนั่นยิ่งใหญ่มาเลยทีเดียวนะ

"พระสนมเตรียมพร้อมที่จะมอบชีวิตเพื่อฝ่าบาท ดังนั้นหม่อมฉัน

ก็เตรียมพร้อมรับความตายเพื่อพระสนมเช่นกันพะย่ะค่ะ"

เสียงหัวเราะอย่างหดหู่ของฮนดังแว่วมา

"ช่วงที่เจ้าสองคนถูกเนรเทศไปเชจูเพราะข้า รู้หรือไม่ว่าหัวใจของข้า นั้นเป็นเช่นไร เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเจ็บปวดและทรมานแค่ไหนเมื่อคิดว่า เจ้าสองคนเสียสละเพื่อข้า แต่เจ้ากลับทำไปเพราะมีใจให้นาง เจ้าสองคน อยู่ที่นี่ด้วยกันนานถึงห้าปี!"

"ฝ่าบาท พระสนมไม่เคยลืมฝ่าบาทเลย ไม่ว่าจะในอดีตหรือในตอนนี ในหัวใจของพระสนมมีฝ่าบาทเพียงผู้เดียวเท่านั้น ไม่เคยมีหม่อมฉันอยู่ในนั้นเลย!"

องค์ชายจงวอนปฏิเสธอย่างจริงจัง แต่ตอนนี้ฮนไม่ฟังอะไรแล้ว

"ถ้านางลืมข้าแล้วเปิดใจให้เจ้า เจ้าก็ยินดีที่จะรับไว้ใช่ไหม"

คำถามของฮนทำให้องค์ชายจงวอนเจ็บไปอีกครั้ง

"ใส่หัวไปซะ! ข้าไม่อยากเห็นหน้าเจ้าอีก!"

แล้วคืนนั้นฝนก็ตกหนักมากจนทำให้พระราชวังซังด็อกชุ่มฉ่ำและหนาวเหน็บ

ความเศร้าและความเจ็บปวด

"พระสนมวอนบิน พระสนมวอนบินพะคะ"

เสียงกระซิบของอุณจีปลุกฉันให้ตื่น ฉันลืมตาขึ้น ทั้งที่นั่นจะเป็นเวลาเช้าแล้ว แต่อากาศที่อึมครึมทำให้ดูมืดสลัวเหมือนกลางคืน ทว่าอุณจีกลับไม่ยอมจุดไฟและนั่งอยู่ข้างๆ ฉัน

"มีเรื่องอะไรรี" ฉันถามออกไปเพราะสังหรณ์ใจไม่ดี

"องค์ชายจองวอนถูกควบคุมตัวไปที่สำนักตุลาการพะคะ"

"อะไรนะ!"

"ฝ่าบาทมีพระบรมราชานุญาตให้ไต่สวนองค์ชายจองวอนพะคะ"

ฉันตกใจมาก องค์ชายจองวอนถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏเพราะปกป้ององค์ชายจินรึง แต่ที่ผ่านมาสักก็คอยปกป้ององค์ชายจองวอนเรื่อยมา ฉันไม่ยอมให้มีการไต่สวนองค์ชายจองวอน การที่ฮันเปลี่ยนใจแบบนี้ น่าจะเป็นเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน

"ตอนนี้ฝ่าบาทประทับอยู่ที่ใด"

"น่าจะเสด็จกลับตำหนักแล้วพะคะ"

"ไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทกัน"

ฉันกับอนุลีฝ่าฝืนอันหนาวเหน็บไปจนถึงตำหนักของฮน แต่แล้วภาพตรงหน้าก็ทำให้ฉันถึงกับตกใจ พระชายาขององค์ชายจงวอนกำลังนั่งคุกเข่าตากฝนอยู่หน้าตำหนัก โดยมีบรรดาลูกๆ ของนาง

แม้ฝนอันหนาวเหน็บที่กระทบผิวกายนั้นจะคมกริบราวกับคมมีด แต่นางก็ไม่หวาดหวั่นและเอาแต่ตะโกนไปทางตำหนัก

"ฝ่าบาท! องค์ชายจงวอนไม่มีความผิดนะเพคะ! องค์ชายจงวอนถูกใส่ร้าย! องค์ชายจงวอนและทุกคนในครอบครัวของเราจงรักภักดีต่อฝ่าบาทนะเพคะ!"

"ฝ่าบาทตรัสว่าให้กลับไปเพคะ อย่าทำแบบนี้เลยนะเพคะ มันจะยิ่งส่งผลไม่ดีต่อองค์ชายจงวอนนะเพคะ"

แกซีหรือคิมซังกุงพูดด้วยน้ำเสียงเวทนา แต่พระชายากลับจ้องหน้านางเขม็ง

"กลับไปเสียเถิดเพคะ"

สายตาของฉันเหลือบไปเห็นมียองกำลังนั่งตัวสั่นอยู่ข้างหลังพระชายา ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปหาทันที "มียอง!"

มียองเงยหน้ามองตามเสียงเรียก ฉันรีบคว้ามือของมียองมากุมเอาไว้ แต่มือของมียองเย็นราวกับน้ำแข็ง และพอเห็นใบหน้าที่ซีดเผือดฉันก็รีบเอื้อมมือไปจับ แต่แล้วฉันก็ถึงกับสะดุ้งเพราะหน้าของมียองร้อนราวกับไฟ

"พระสนมวอนบิน..."

จงเรียกชื่อฉันท่ามกลางสายฝน ทันใดนั้นพระชายาก็หันมามองพอเห็นฉัน นางก็จ้องมองด้วยแวตาทอาบยาพิษ

"ข้านี้กอยู่แล้วว่าสักวันต้องเกิดเรื่องเช่นนี้ เพราะนางตัวดีอย่างเจ้า!"

คนที่ตกใจกับคำพูดของนางมากที่สุดคือจง จงมองหน้าแม่ของตัวเองกับหน้าของฉันสลับกันไปมาอย่างตกใจ

"เมื่อเข้าตอนที่เจ้าหน้าที่จากสำนักตุลาการมาคุมตัว องค์ชายไม่ได้แย่งใดๆ สักนิด ยอมให้คุมตัวแต่โดยดี รวาก็บรูว์ล่วงหน้าแล้วว่าเรื่องแบบนี้ต้องเกิดขึ้น และข้าคิดไว้ไม่มีผิดว่าต้องเป็นเพราะนางตัวต้อยอย่างเจ้า"

"ท่านแม่"

จงเอื้อมมือมาจับแขนแม่ของตัวเองเอาไว้ ส่วนมียองก็นั่งตาลอย รวาก็ว่าสตีจะหลุดไปได้ทุกเมื่อ ฉันทึ่งไม่สนใจพระชายา ธิบอัมมียอง แต่มียองกลับจับชายเสื้อของจงเอาไว้แน่นพลางส่ายหน้าด้วยแววตาอ่อนหวาน รวาก็ไม่อยากไปจากตรงนี้

"มียองกำลังป่วยนะเจ้าคะ ทำไมถึงได้พาเด็กที่กำลังป่วยมาตากฝนแบบนี้เจ้าคะ" ฉันทันไปถามพระชายา

"หากองค์ชายมีความผิด พวกเราทุกคนก็จะได้รับโทษและต้องตายไม่ว่าจะตายที่นี่หรือที่ไหนก็ไม่ต่างกันหรอก"

พอพูดจบนางก็หันไปมองทางตำหนักของชนอีกครั้ง ฉันทึ่งปล่อยมียองแล้วทำท่าจะเดินเข้าไปข้างในเพื่อพบชน แต่แกชีรีบเข้ามาขวางฉันทิ้งเอาไว้

"พระสนมวอนบินเพคะ ฝ่าบาทรับสั่งว่าไม่ให้ใครเข้าเฝ้าเพคะ กลับไปเถิดเพคะ"

"หลีกไป"

"ขอประทานอภัยนะเพคะ แต่หม่อมฉันไม่อาจทำเช่นนั้นได้"

ทันใดนั้นอุณจีที่อยู่ข้างหลังก็ออกหน้าโต้เถียงแกชีที่พูดจาอวดดี แทนฉันทัน

"คิมซังกุง เจ้าเสียมารยาทต่อหน้าพระสนมวอนบินได้อย่างไร หากฝ่าบาททรงทราบเรื่องนี้ เจ้าคิดว่าเจ้าจะไม่ถูกตำหนิ"

คำพูดนั้นทำให้แกชีหน้าถอดสี แต่ก็ยังคงไม่ยอมให้ฉันทันเข้าไป

"หม่อมฉันก็แค่ทำตามพระบัญชาของฝ่าบาทเท่านั้นเพคะ พระสนมเองก็ทราบมิใช่หรือเพคะว่าการจะเข้าออกตำหนักนี้ได้ต้องได้รับพระราชทาน

อนุญาตจากฝ่าบาทเสียก่อน"

ฉันหันไปมองนางในหลายคนที่ยืนอยู่ด้านหลังแกซี พวกนางกำลังจับจ้องมาที่เรา

"ชั้นที่ซเวไปไหน"

"หม่อมฉัน...ไม่ทราบพะคะ"

ต่อให้รู้ว่าชั้นที่ซเวอยู่ที่ไหน นางก็คงไม่ยอมบอก แต่ดูท่าแล้วชั้นที่ซเวคงไม่ได้อยู่ที่นั่นจริงๆ เมื่อไม่เห็นแว้วว่าจะได้เข้าพบสน ฉันจึงหันกลับไปมองมัยย่องที่นั่งตากฝนอีกครั้ง สภาพของมัยย่องเหมือนกับดอกไม้ที่แห้งเหี่ยวท่ามกลางสายฝน

"อุนจี เจ้ารีบไปพระราชวังคยองอุนเดี๋ยวนี้"

"พระราชวังคยองอุนหรือพะคะ"

"ใช่ จงไปทูลขานนี้ให้พระพันปีทรงทราบ บางทีพระพันปีคงจะช่วยทำให้พระชายาเปลี่ยนพระทัยได้"

ถ้าเข้าไปพบสนไม่ได้ ก็ต้องทำให้พระชายาเปลี่ยนใจ คำพูดของพระพันปีซึ่งถือเป็นผู้อาวุโสที่สุดของราชวงศ์อาจจะช่วยเหลืออะไรได้บ้างในสถานการณ์แบบนี้

"แล้วพระสนมล่ะพะคะ"

"ข้า...จะไปตำหนักพระมเหสี"

อุนจีรีบพยักหน้าและวิ่งออกไป ส่วนฉันก็หันหลังกลับเพื่อจะมุ่งหน้าไปยังตำหนักพระมเหสี

"พระมเหสีทรงไม่ยุ่งกับเรื่องนี้หรอกพะคะ"

แม้แกซีจะพูดตักเตือนไว้ แต่ฉันก็ไม่สนใจแล้วรีบเดินออกมาจากตำหนักของสนทนันที

ตำหนักพระมเหสีที่ควรจะถูกไฟสว่างไสวกลับตกอยู่ในความมืดมิด

อย่างน่าประหลาด แล้วพัคซังกุงก็ออกมาแจ้งฉันว่าไม่สามารถให้เข้าพบพระมเหสีได้

"พระมเหสีกำลังบรรทมอยู่ เพราะพระวรกายไม่ค่อยดีเพคะ"

ถ้าได้ฟังคำนี้ในเวลาปกติ ฉันก็คงจะล่าถอยกลับไปยังตำหนักของตัวเอง แต่เหตุผลที่มาพบพระมเหสีในวันนี้ก็เพราะมียोगที่ป่วยกำลังตากฝนอยู่หน้าตำหนักใหญ่ ฉันจึงไม่สามารถถอยหลังกลับไปได้

"ช่วยทูลพระมเหสีด้วยว่าข้าต้องเข้าเฝ้าพระมเหสีให้ได้"

"เป็นไปไม่ได้หรอกเพคะ พระสนมวอนบิน"

ซังกุงแห่งตำหนักพระมเหสีพูดเช่นนั้นแล้วหายเข้าไปในตำหนักราวกับไม่อยากสนทนากับฉันอีก ฉันทำท่าจะตามพัคซังกุง แต่นางในของตำหนักพระมเหสีเข้ามาขวางเอาไว้

ฉันรู้ว่าพระมเหสีกำลังป่วย เหมือนอย่างที่เคยพูดกับฉัน ครึ่งนี้พระมเหสีไม่คิดจะยุ่งด้วยจริงๆ บางทีพระมเหสีคงรู้ว่าตัวเองไม่สามารถทำให้อารมณ์โกรธของฮนคลายลงได้

ฉันพยายามข่มความรู้สึกผิดหวังแล้วออกมาจากตำหนักพระมเหสี แต่ฉันจะไม่ยอมให้มียोगนั่งตากฝนอยู่อย่างนั้นแน่ๆ

ระหว่างทางที่เดินกลับไปตำหนักของฮนอีกครั้ง ฉันได้พบกับพระสนมซุกวอน

"พระสนมวอนบินเพคะ! ไปอยู่ไหนมาเพคะ" นางยกชายกระโปรงขึ้นแล้วรีบเดินมาหาฉันอย่างรวดเร็ว

"เกิดอะไรขึ้นรี"

"เกิดเรื่องใหญ่แล้วเพคะ หลังจากที่ยอดชายจอมวอนถูกจับตัวไป พระชายาก็พาโอรสทั้งสี่ไปนั่งตากฝนขอความเป็นธรรมที่หน้าตำหนักฝ่าบาท ตอนนี้องค์โอรสองค์เล็กหมดสติไปแล้วเพคะ"

"มียोग?!"

พอได้ยินว่าย้อมหมดสติ ฉันก็หมดเรี่ยวแรงจนพระสนมชุกวอน
รีบเข้ามาประคอง

"พระสนมวอนบินเพคะ เป็นอะไรหรือเปล่าเพคะ"

ฉันส่ายหน้า "ตอนนี้พระโอรสองค์เล็กอยู่ที่ไหน"

"ถูกพาไปสำนักหมอลวงแล้วเพคะ"

"ข้าต้องไปที่นั่นเดี๋ยวนี้"

แต่ทันใดนั้นพระสนมชุกวอนก็ทัดทานฉันเอาไว้

"สำนักหมอลวงอยู่ภายในเขตราชสำนักที่พระสนมไม่สามารถ
เข้าไปได้เพคะ"

ทว่าคำทัดทานของพระสนมชุกวอนไม่ได้ผ่านเข้ามาในหูของฉันเลย
ฉันผลักพระสนมชุกวอนเบาๆ แล้วรีบวิ่งไปที่สำนักหมอลวงอย่างรวดเร็ว
ที่สุด

ทันทีที่ฉันซึ่งเป็นสนมของพระราชปราชญ์ตัวขึ้นที่สำนักหมอลวง
หมอลวงก็พากันตกใจและรีบก้าวถอยหลัง

"พระโอรสขององค์ชายจวงวอนล่ะ!"

"ทางนี้เพคะ!"

น้ำเสียงและท่าทางรีบร้อนของฉันทำให้หมอลวงรีบเดินนำไปทันที
แล้วภาพที่ได้เห็นก็คือมีย้อมกำลังนอนนิ่ง โดยมีหมอลวงฮอจุนกำลัง
ตรวจชีพจรให้ และข้างๆ กันนั้นจึงกำลังนั่งหน้าเต้าอยู่

"มีย้อม!"

ทันทีที่ฉันเรียกชื่อของมีย้อมและเข้าไปใกล้ หมอลวงฮอจุนก็
ทำความเคารพและก้าวถอยไปด้านหลัง

"มีย้อมเป็นอย่างไรบ้าง"

แต่หมอลวงฮอจุนกลับเงียบ ไม่ยอมตอบ

"แค่เป็นไข้หรือไม่ พอยิ่งโดนฝน อาการก็เลยแย่ลงใช่ไหม"

"ดูจากสีพจรแล้ว ไม่ได้เป็นแค่ไข้พะยะค่ะ"

"ไม่ได้เป็นแค่ไข้หรือ"

"ดูเหมือนว่าหมอลหวงที่ตรวจอาการให้เมื่อหลายวันก่อนจะวินิจฉัยผิดไปพะยะค่ะ ความจริงน่าจะป่วยเป็นโรคที่เกี่ยวกับความผิดปกติทางประสาท ซึ่งเป็นโรคที่รักษาได้ยาก สภาพร่างกายย่ำแย่ตั้งแต่ก่อนโดนฝนแล้วพะยะค่ะ"

"ได้โปรดช่วยมียองด้วยเถิดนะ"

พอหมอลหวงฮอจุนบอกว่า เป็นโรคที่รักษาได้ยาก น้ำตาของฉันทก็ไหลรินลงมา หมอลหวงฮอจุนเป็นหมอที่เก่งมาก ถ้าวินิจฉัยว่ารักษาไม่ได้ในไซซอนก็คงไม่มีหมอที่สามารถรักษาได้อีกแล้ว

"โอกาส...เหลือน้อยเต็มทีพะยะค่ะ"

แล้วจงที่ฟังการสนทนาของฉันทกับหมอลหวงฮอจุนก็ร้องไห้โฮออกมา

"มียอง! มียอง...ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้! มียอง! ฟีนลี! ฮือ!"

มียองได้แต่นอนนิ่งๆ พลังหายใจหอบ แต่ไม่อาจลืมตาขึ้นมาได้ ภาพนั้นทำให้ฉันทแทบจะสิ้นสติ ฉันทไม่อยากจะมียองไปอีก แล้วระหว่างนั้นเสียงกระซิบกระซาบกันของหมอหญิงก็ดังมากกระทบหู

"พระชายาขององค์ชายจองวอนยังคุงเข้าอยู่หน้าตำหนักฝ่าบาท รีบเล่า ต้องรีบไปแจ้งเรื่องนี้ให้พระชายาทราบแล้วละ"

"องค์ชายจองวอนก็ยังอยู่ที่สำนักตุลาการเสียด้วย ทำอย่างไรดีเนี่ย"

สถานการณ์มันช่างบีบหัวใจเหลือเกิน ฉันทพยายามตั้งสติอีกครั้ง ที่นี้มีเพียงแค่หมอลหวงฮอจุนเท่านั้นที่สามารถช่วยชีวิตมียองได้ ฉันทจึงได้แต่ฝากความหวังไว้ที่เขา

"ต้องมีวิธีรักษาสิ ได้โปรดช่วยมียองด้วยนะ ได้โปรด! ได้โปรดช่วยมียองด้วย!"

หมอลหวงฮอจุนทำหน้าลำบากใจก่อนตอบว่า

"มีอีกหนึ่งวิธีพะยะค่ะ แต่เป็นวิธีที่อันตรายมาก และต้องขอประทานอนุญาตจากองค์ชายจอมวอนเท่านั้นพะยะค่ะ"

"ตอนนี้องค์ชายจอมวอนอยู่ที่สำนักตุลาการ ให้เข้าเป็นคนอนุญาตได้หรือไม่ รีบรักษามียิ่งเดี๋ยวนี้เลย"

หมอลหวงฮอจุนก้มหน้านิ่ง

"ไม่เช่นนั้น...ก็ต้องขอพระราชทานอนุญาตจากฝ่าบาทพะยะค่ะ"

มียิ่งถือว่เป็นเชื้อพระวงศ์ หมอจึงไม่สามารถรักษาด้วยวิธีที่เสี่ยงอันตรายได้หากไม่ได้รับอนุญาตจากพระบิดาหรือพระราชา แล้วทันใดนั้นเอง

"พระพันปีเสด็จเพคะ"

ทันทีที่พระพันปีเดินเข้ามา ทุกคนก็รีบทำความเคารพอย่างตกลใจ พระพันปีกวาดตามองไปรอบๆ แล้วสบตากับฉัน จากนั้นหันไปมองมียิ่ง ก่อนจะเอ่ยกับหมอลหวงฮอจุน

"ถ้าเช่นนั้นข้าจะเป็นคนอนุญาตเอง"

หมอลหวงฮอจุนยังคงยืนนิ่งจนพระพันปีต้องออกคำสั่งอีกครั้ง

"ข้าอนุญาตแล้ว ท่านจงรีบช่วยเขาสี"

หมอลหวงฮอจุนพยักหน้าแล้วเรียกหมอฝ่งเข็มเข้ามา

"ฝ่งเข็มตามจุดต่างๆ ของร่างกายตามที่ข้าสั่งนะ"

"ขอรับ"

หมอฝ่งเข็มรับคำและทำตามคำสั่งของหมอลหวงฮอจุน

ระหว่างนั้นพระพันปีก็หันไปสั่งมุนซังกง "เจ้ารีบไปที่ตำหนักของฝ่าบาทแล้วพาพระชายาขององค์ชายจอมวอนมาที่นี่ หากยังดื้อดึงทั้งที่ลูกชายของตัวเองป่วยหนักขนาดนี้ ก็จงบอกไปว่านี่คือคำสั่งของข้า"

"เพคะพระพันปี"

หลังจากที่มุนซังกงรีบออกไปอย่างรวดเร็ว อุนจีก็เข้ามาอยู่ข้างหลังฉัน

แล้วกระชิบกระซาบเบาๆ

"พระพันปีรับสั่งว่าหากเสด็จมาด้วยพระองค์เองจะเร็วกว่าให้ซังกงมาจัดการพะคะ"

ขณะนี้สายตาของทุกคนจับจ้องไปที่หอมฝ้งเซ็ม หลังจากนั้นสักพัก ลมหายใจของมย็องที่ติดๆ ชัดๆ ก็เริ่มสม่่าเสม่อขึ้น หอมหลวงฮอจุน จึงบอกให้หอมฝ้งเซ็มหยุดมือ แล้วเข้าไปตรวจชีพจรอีกครั้ง

"เป็นอย่างไบบ้าง"

"การฝ้งเซ็มจะช่วยบรรเทาอาการไปได้พะยะคะ จากนั้นไปต้องใช้ยาช่วย หากว่ายานี้ันถูกกับโรคก็ยังมีควมหวังพะยะคะ"

"แล้วจะหายเป็นปกติไหม"

"ยังไม่อาจให้คำตอบได้พะยะคะ ระหว่างนี้ต้องเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิดพะยะคะ"

"ข้าเข้าใจแล้ว ขอบใจเจ้ามาก" พระพันปีลุกขึ้นและหันไปพูดกับอุณจี "อุณซังกง เจ้าพาพระสนมวอนบินกลับไปพักผ่อนที่ตำหนักก่อน"

ทันทีที่ฉันได้ยินคำพูดนั้นก็รีบหันไปคัดค้าน "หม่อมฉันจะอยู่ที่นี้พะคะ"

"พระสนมวอนบิน ที่นี่คือสำนักหอมหลวง เจ้าก็รู้ดีไม่ใช่หรือว่าห้ามพระสนมเข้าออกโดยพลการ"

"แต่มย็องยังไม่ฟื้นเลยนะพะคะ"

ฉันพูดออกไปโดยไม่สนใจสายตาทุกคนที่กำลังจับจ้องอยู่ สายตาเหล่านั้นเต็มไปด้วยความสงสัย ทุกคนรับรู้ว่ามย็องคือโอรสขององค์ชายจองวอนกับพระชายา ส่วนฉันถือว่าเป็นเพียงญาติที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ ทางสายเลือดกันเลย แต่ฉันกลับตลึงใจที่เธอหรือฉันและตกใจกับการเจ็บป่วยของมย็องยิ่งกว่าคนเป็นแม่เสียอีก

พระพันปีซึ่งถือเป็นผู้อาวุโสที่สุดในราชวงศ์ตอนนี้กล่าวได้ถูกต้องแล้วว่าฉันไม่ควรมาอยู่ที่สำนักหอมหลวงโดยพลการ

"พระสนมวอนบิน"

พระพันปีเรียกฉันอีกครั้งเพื่อเตือนสติ ฉันจึงเชื่อและตัดสินใจที่จะกลับไปตำหนัก แต่ในตอนนั้นเองน้ำเสียงที่ไม่คุ้นเคยก็ดังขึ้น

"พระ..."

ฉันรีบหันไปมองทางต้นเสียงทันที มียิ่งกำลังลืมหูลืมตาอย่างยากลำบาก และมองมาทางฉัน น้ำเสียงที่ได้ยินเมื่อครู่คือเสียงที่ออกมาจากปากของมียิ่งแน่นอน!

"พระ...สนม..."

ไม่เพียงแค่นั้น แต่ทุกคนในที่นี้ก็ตกใจไม่แพ้กัน

"พระสนมวอนบิน..."

"มียิ่ง!" ฉันรีบลงไปนั่งข้างๆ มียิ่งอีกครั้ง

มียิ่งค่อยๆ ยกมือเล็กๆ มาทางฉัน ฉันรีบจับมือของมียิ่งไว้อย่างไม่ลังเล "มียิ่ง...เป็นอย่างไรบ้างมียิ่ง"

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าสีขาวซีดของมียิ่ง น้ำตาของฉันไหลรินออกมาโดยไม่รู้ตัว ฉันเชื่อเสมอว่ามียิ่งจะต้องพูดได้สักวัน แต่ก็ไม่เคยคิดมาก่อนว่าเขาจะพูดได้ในสถานการณ์แบบนี้

การฝังเข็มช่วยรักษาการพูดของมียิ่งได้ด้วยอย่างนั้นหรือ แต่มียิ่งจะพูดได้เพราะอะไรก็ช่าง ตอนนี้ฉันนึกถึงใครคนหนึ่งที่คุณควรจะต้องแบ่งปันความดีใจให้ คนคนนั้นก็คือฮัน ฉันรู้ได้ทันทีว่าตอนนี้คือเวลาที่เหมาะสมที่ฉันสมควรจะเปิดเผยให้ฮันได้รู้ว่ามียิ่งคือลูกชายของเขา

"เจ้าตูแลมียิ่งอยู่ที่นี่นะ ข้าจะรีบมา"

ฉันฝากฝังฮันจีให้ช่วยตูแลมียิ่ง จากนั้นก็ยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยนแล้วรีบลุกขึ้น

ฉันกลับมาที่ตำหนักของฮันอีกครั้ง เมื่อไม่เห็นพระชายาขององค์ชาย

จองวอนและลูกชายอีกสองคนฉันก็โล่งใจ มุนซังกุงคงพาพวกเขาไปจากที่นี่แล้วตามคำสั่งของพระพันปี แต่อีกใจก็รู้สึกหวาดกลัว นอกจากคำสั่งของพระพันปีแล้ว อีกหนึ่งเหตุผลที่จะทำให้พระชายาไปจากตรงนี้ได้ก็คือ ข้าไม่ดีเกี่ยวกับองค์ชายจองวอน

ฉันหันไปถามแกซีที่กำลังทำหน้าเครียด

"มุนซังกุงแห่งตำหนักพระพันปีได้มาที่นี่หรือเปล่า"

"มาเพคะ มุนซังกุงรับคำสั่งของพระพันปีให้พาพระชายาและพระโอรสขององค์ชายจองวอนไปเพคะ"

พอรู้ว่าไม่ได้เกิดเรื่องอะไรกับองค์ชายจองวอน ฉันก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกแล้วมองไปที่ตำหนักของฮน ห้องฝั่งตะวันออกถูกจุดไฟสว่างไสว ฉันจึงเดาว่าฮนคงจะอยู่ในห้องนั้น

"ข้าจะเข้าเฝ้าฝ่าบาท"

"ไม่ได้เพคะ ฝ่าบาททรงห้ามเอาไว้"

แต่ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ต้องพบฮนให้ได้

"หลีกไป"

"ฝ่าบาทรับสั่งว่า..."

แกซีหยุดพูดแล้วมองไปที่ด้านหลังของฉัน พอฉันหันไปมองตามก็พบกับขันทีชเวที่กำลังเดินมาอย่างรีบเร่ง

เมื่อขันทีชเวเห็นฉันก็ทำความเคารพอย่างนอบน้อม

"ข้าอยากเข้าเฝ้าฝ่าบาทตอนนี้"

คำพูดของฉันทำให้ขันทีชเวทำหน้าลำบากใจก่อนจะหันไปมองที่ห้องฝั่งตะวันออกแล้วถอนหายใจออกมา

"เชิญพะย่ะค่ะ"

"ได้เท่า!" แกซีรีบร้องเสียงสูง

พอชั้นที่ซเวเปิดทางให้ ฉันก็รีบเดินเข้าไปทันที แล้วชั้นที่ที่ฝ่า
หน้าประตูห้องก็ตะโกนแจ้ง

"ฝ่าบาท พระสนมวอนบินขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ"

ไม่มีคำตอบใดๆ ออกมาจากภายในห้อง นางในส่วนพระองค์สองคน
ที่ยืนจับห่วงประตูเพื่อจะเปิดให้ฉันก็ทำหน้าวิตกกังวล

"ฝ่าบาท พระสนมวอนบินขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ"

ไม่มีคำตอบออกมาอีกเป็นครั้งที่สอง ชั้นที่ซเวจึงเริ่มไม่สบายใจ และ
หันไปสั่งนางในสองคน

"เปิดเถอะ"

นางในสองคนมองหน้ากันก่อนจะค่อยๆ เปิดประตูห้องอย่าง
ระมัดระวังที่สุด พอฉันเดินเข้ามา ประตูห้องก็ถูกปิดลงอีกครั้ง

นอกจากเสียงฝนที่ดังมาจากข้างนอกแล้ว ก็ไม่มีเสียงใดบอกให้รู้ว่า
มีคนอยู่ในนี้เลย

ฮนกำลังนั่งใจลอยอยู่ตรงหน้าแสงเทียน พอรู้ว่ามีคนเข้ามา เขาก็
กะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง

ในแวตตาของเขาที่กำลังจ้องมองมานั้น ฉันไม่อาจอ่านอารมณ์ใดๆ
ได้เลย เขากะพริบตาถี่ๆ หลายครั้งก่อนจะละลายตาไปทางอื่น ทำไมเขาถึง
เมินพระชายาและลูกๆ ของนางได้ลงคองนะ ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ

ฉันลำบากใจอยู่พักหนึ่งว่าจะเริ่มต้นพูดอย่างไรดี แล้ววินาทีที่ฉัน
เริ่มก้าวไปหาเขานั่นเอง

"เจ้าเองก็..." ฮนเริ่มเปิดปากพูด "มาหาข้าเพื่ออ้อนวอนแทนองค์ชาย
จองวอนเหมือนกันรี"

"ฮน..."

ทันทีที่ฉันเรียกชื่อเขา เขาก็เงยหน้ามองฉันอีกครั้ง และครั้งนี้ฉัน
อ่านความรู้สึกในดวงตาของเขาได้ ดวงตาของเขาลุกโชนด้วยความโกรธ

"เจ้าส่งอุณชังกงุให้ไปพาพระพันปีมาจากพระราชวังของอุณ ถ้าหากเจ้าทำสิ่งนั้นลงไปเพื่อช่วยชีวิตองค์ชายจองวอนแล้วล่ะก็ ข้าไม่ฟังคำพูดใดๆ จากเจ้าเด็ดขาด"

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะ ที่ข้าพาพระพันปีมาก็เพื่อมียोगต่างหาก พระชายา มันึงคุกเข้าตากฝนอยู่หน้าตำหนักของเจ้าก็เพราะองค์ชายจองวอนถูก..."

"องค์ชายจองวอน!" ฮนกำหมัดแล้วทุบโต๊ะอย่างแรง "องค์ชายจองวอนบอกว่ามีใจให้เจ้ามาตลอดสิบสามปี ช่วงเวลาสิบสามปีที่เขาหลอกข้ามาตลอด เจ้าเองก็รู้ใช่ไหมว่าเขาคิดอย่างไรกับเจ้า"

แน่นอนว่าฉันรู้ แต่ฉันไม่อาจตอบออกไปได้

"ทั้งที่เจ้ารู้ว่าเขาคิดอย่างไรกับเจ้า แต่เจ้าก็ยังยอมถูกเนรเทศไปที่เชจูพร้อมกับเขาอย่างนั้นหรือ"

ในตอนนี้เองฉันได้แต่คิดว่าหากฉันหายตัวไปสักคนก็คงจะดี

"ทั้งเรื่องที่ต้ององค์ชายจองวอนอยากให้เจ้าไปเป็นสตรีของเขา ทั้งเรื่องรอยแผลเป็นที่เจ้าได้รับตอนเป็นซังกงุพระพี่เลี้ยง เจ้าปิดบังข้าทั้งหมด! เจ้าทำเพื่อองค์ชายจองวอนใช่ไหม?"

"ฮน..."

องค์ชายจองวอนยอมเสียสละมากมายเพื่อฉันที่ข้ามีใจให้...

"ข้ารู้ดีเรื่องหัวใจขององค์ชายจองวอน"

ดวงตาของฮนที่เต็มไปด้วยความโกรธเริ่มสั่นไหว

"แต่ข้าไม่อาจบอกเจ้าได้ก็เพราะความเสียสละของเขา"

ฮนระเบิดเสียงหัวเราะเย้ยหยันก่อนจะพูดว่า "เสียสละหรื เจ้าพูดว่าเสียสละอย่างนั้นหรื เขายอมเสียสละถูกเนรเทศไปที่เชจูก็เพื่อเจ้า"

"ถูกต้อง ตอนนั้นองค์ชายจองวอนออกมาหน้าเพื่อข้า แต่เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นองค์ชายจองวอนทำเพื่อเราสองคนทั้งหมด"

"เพื่อข้ากับเจ้าอย่างนั้นหรื อะไบบ้างล่ะ" ฮนถามขึ้นอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ฉันจึงสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะเริ่มพูดเรื่องมัยย่อง "ลูกของเราที่ตายที่เซจู"

ฮนเบิกตากว้างอย่างตกใจราวกับไม่คาดฝันว่าจะได้ยินเรื่องนี้

"พอกลับมาจากเซจูได้ไม่นาน ข้าก็รู้ว่าลูกของเรายังมีชีวิตอยู่ ลูกที่ข้าเข้าใจมาตลอดห้าปีว่าตายไปแล้ว..."

"ยังมีชีวิตอยู่อย่างนั้นรี"

ดวงตาของฮนที่มองฉันเบิกกว้างยิ่งกว่าเดิม ฉันพยักหน้าและยกมือขึ้นปาดน้ำตา

"ตอนนี้ลูกอยู่ที่ใดคยองมิน!" ฮนจ้องหน้าฉันพร้อมกำหัดแน่น

"หรือว่ามัยย่อง พระโอรสองค์เล็กขององค์ชายจองวอนคือลูกของเราอย่างนั้นรี"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Jamsai

พบบพฟ่าบาก
โบห้วงกาล

광혜의
연극

3

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624652.html>